Καταστατικό της ομάδας

"Οριζόντια Κίνηση – Για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό"

Θεσσαλονίκη, Αύγουστος 2024

Καταστατικό της ομάδας

“Οριζόντια Κίνηση – Για την αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό”

Θεσσαλονίκη, Αύγουστος 2024

Η ταυτότητα της ομάδας “Οριζόντια Κίνηση – Για την αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό”

Η Οριζόντια Κίνηση είναι μια αναρχική ομάδα που ανήκει στον χώρο του **οργανωμένου** κοινωνικού αναρχισμού και πιο συγκεκριμένα στο ρεύμα του αναρχοκομμουνισμού. Προσβλέπουμε σε έναν κόσμο χωρίς εξουσία, χωρίς σύνορα, κράτη και τάξεις, έναν κόσμο όπου ο κάθε ένας άνθρωπός θα μπορεί να αναπτύξει κάθε πτυχή του εαυτού του, κάθε δεξιότητα και ικανότητα στον υπέρτατο βαθμό, χωρίς έξωθεν επιβαλλόμενα εμπόδια, στα πλαίσια μιας κοινωνίας ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης. Τον κόσμο αυτό τον ονομάζουμε αναρχία.

Επιπλέον, είναι ένας κόσμος όπου τα μέσα παραγωγής, η γη, οι πρώτες ύλες και τα αγαθά ανήκουν συλλογικά σε όλη την κοινότητα, ένας κόσμος όπου δεν υπάρχει μισθωτή εργασία και ιδιωτική ιδιοκτησία - παρά μονάχα σε αντικείμενα προσωπικής χρήσης που δεν παράγουν κάποιου είδους κέρδος. Ένας κόσμος όπου η εργασία είναι επίσης συλλογική υπόθεση, από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, ενώ ο διαμοιρασμός των αγαθών γίνεται ανάλογα με τις ανάγκες του καθενός. Τόσο η εργασία, όσο και η επιστημονική γνώση θα διαμοιράζονται και θα χρησιμεύουν στην εκπλήρωση του συλλογικού σκοπού. Αυτό το σύστημα οργάνωσης το ονομάζουμε ελευθεριακό κομμουνισμό.

Η Αναρχία και ο Ελευθεριακός Κομμουνισμός συνθέτουν έναν κόσμο στον οποίο οι αποφάσεις λαμβάνονται οριζόντια και συλλογικά μέσα από συνελεύσεις και συμβούλια, τόσο στο κομμάτι της παραγωγής και της εργασίας, όσο και στο κομμάτι της κοινότητας, της γειτονιάς κλπ. Η οργάνωση για τη λήψη αυτών των αποφάσεων διαρθρώνεται από τα κάτω προς τα πάνω, από το απλό προς το σύνθετο, από το τοπικό στο περιφερειακό κ.ο.κ., μέσω άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων, που δεν έχουν αποφασιστική εξουσία, παρά μονάχα στα πλαίσια της δικαιοδοσίας που θα τους παρέχει η κοινότητα, το συμβούλιο κ.ο.κ την εκάστοτε στιγμή.

Πιστεύουμε πως αυτός ο κόσμος μπορεί να επιτευχθεί μόνο σε σύγκρουση με τον υπάρχοντα εξουσιαστικό, καπιταλιστικό κόσμο,

μέσα από μια κοινωνική επανάσταση. Η επανάσταση αυτή δεν θα συμβεί από οργανωμένες συνειδητές πολιτικές μειοψηφίες ή πρωτοπορίες, αλλά μέσα από την αυτενέργια των ίδιων των μαζών των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων κοινωνικών στρωμάτων, της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των συμμάχων της δηλαδή. Είναι μια διαδικασία που απαιτεί την μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή από τα στρώματα αυτά, αν όχι του συνόλου των ανθρώπων που τα απαρτίζουν, καθώς μοιραία θα οδηγήσει σε μια βίαιη σύγκρουση με την αστική τάξη, τα όργανα και τους υποστηρικτές της, έναν εμφύλιο ταξικό πόλεμο.

Οι αναρχικοί δεν τάσσονται αναφανδόν υπέρ της βίας και μια ένοπλη σύγκρουση δεν αποτελεί φετίχ. Ωστόσο τα αφεντικά και οι εξουσιαστές δεν είναι διατεθειμένοι να παρατήσουν τα προνόμια τους χωρίς μάχη. Θεωρούμε πως η κοινωνική επανάσταση θα συμβεί όταν οι από-τα-κάτω καταφέρουν να αυτο-οργανωθούν μαζικά σε δομές και κοινότητες κοινωνικής και εργατικής αντί-εξουσίας, οι οποίες θα προεικονίζουν στο εσωτερικό τους δομικά και λειτουργικά τον κόσμο που θέλουμε να χτίσουμε. Πιο συγκεκριμένα, όταν οι δομές αυτές θα φτάσουν στο σημείο που να μπορούν να αμφισβητήσουν υλικά και πολιτικά την εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου. Παραδείγματα τέτοιων δομών στο σήμερα μπορούν να είναι τα μαχητικά ταξικά και ριζοσπαστικά συνδικάτα, οι κοινότητες αγώνα σε γειτονιές και τοπικά, κοινωνικά κέντρα, ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις. Η ταξική και επαναστατική συνείδηση γιγαντώνεται και επιταχύνεται μέσα στο καμίνι των αγώνων. Ο ρόλος μιας ειδικής αναρχικής οργάνωσης, **στην οποία προσδοκούμε να εξελιχθούμε,** δεν είναι να αποτελέσει πρωτοπορία των αγώνων αυτών ή να "καθοδηγήσει τις μάζες", αλλά να εμπλακεί στους ήδη υπάρχοντες αγώνες και να πυροδοτήσει νέους -κοινωνικούς και ταξικούς- να τους βοηθήσει να επιτύχουν τους σκοπούς και τους στόχους τους και να προωθήσει στο εσωτερικό τους εκείνα τα στοιχεία που είναι πιο κοντά στην οριζοντιότητα, την ταξική αυτονομία, την αυτό-οργάνωση - ενώ ταυτόχρονα θα προσπαθεί να καταπολεμήσει τις εξουσιαστικές και αναθετικές τάσεις. Να μπορέσει επίσης να παρέχει ένα επαναστατικό και ελευθεριακό ιδεολογικό και αξιακό υπόβαθρο και να ωθήσει τους/τις καταπιεσμένους/ες και τους/τις εκμεταλλευόμενους/ες να αγκαλιάσουν τα αναρχικά ιδανικά

και μέσα πάλης, χωρίς απαραίτητα να απαιτεί από αυτούς/ες να διακηρύξουν τους εαυτούς τους ως αναρχικούς/ες.

Η Οριζόντια Κίνηση φιλοδοξεί να αποτελέσει λιθαράκι στην εκπλήρωση αυτού του αναρχικού κομμουνιστικού οράματος. Προκειμένου να το πετύχει αυτό θα πρέπει από την μια να αναπτύξει μια ενιαία στρατηγική και τις κατάλληλες τακτικές εκπλήρωσής της, ενώ από την άλλη, στο εσωτερικό της, θα πρέπει να δομηθεί η κατάλληλη αναρχική κουλτούρα ανάμεσα στα μέλη της, ώστε να αναπτυχθεί αυτή η υπευθυνότητα που θα τους επιτρέπει να αποτελέσουν οργανικό κομμάτι των ευρύτερων και πλατύτερων κοινωνικών οργανώσεων και συνελεύσεων. Η εσωτερική "υγεία" και ενότητα της ομάδας είναι πολύ σημαντικό στοιχείο, το οποίο στην συνέχεια φιλοδοξούμε να "εξαχθεί" και προς τον υπόλοιπο αναρχικό χώρο και ευρύτερα την κοινωνία και την τάξη.

Ως εν δυνάμει επαναστατικό υποκείμενο στο σήμερα θεωρούμε το σύνολο της εργατικής τάξης και τα σύμμαχα σε αυτήν στρώματα (όπως θα αναλυθούν παρακάτω). Με βάση αυτό ορίζουμε και το ποιοι μπορούν να οργανωθούν στις τάξεις μας και ποιοι όχι. Δεν μπορούν να συμμετέχουν στις δομές μας αφεντικά, άτομα τα οποία εκμεταλλεύονται/διαχειρίζονται εργατικό δυναμικό και εργαζόμενοι που συνειδητά ή από θέση ευθύνης αναπαράγουν τις σχέσεις εκμετάλλευσης-εξουσίας-κυριαρχίας όσοι/όσες ανήκουν στα σώματα ασφαλείας, αφού δρουν ως ασπίδα του εκμεταλλευτικού συστήματος. Επίσης, δεν μπορούν να οργανωθούν στις τάξεις μας άνθρωποι που αναπαράγουν συνειδητά ρατσιστικές και σεξιστικές νοοτροπίες.

Στην συνέχεια του κειμένου αναπτύσσουμε την ανάλυσή μας επάνω σε μια σειρά από θεματικές και άξονες που κρίναμε ως τους πιο σημαντικούς για την πολιτική-ιδεολογική διαμόρφωση της οργάνωσής μας. Έπειτα παρουσιάζεται η γενική στρατηγική και ο επιθυμητός τρόπος δράσης της. Τέλος, παρουσιάζεται ο τρόπος λειτουργίας της ομάδας.

Θεωρητικές – Πολιτικές θέσεις της οργάνωσης

Το ταξικό ζήτημα

Το ταξικό ζήτημα έχει ιδιαίτερη βαρύτητα στην ανάλυση της ομάδας μας. Θεωρούμε πως ο αναρχισμός είναι επαναστατικό ρεύμα της εργατικής τάξης και όχι κάποιο φιλοσοφικό ρεύμα ή ρεύμα του φιλελευθερισμού. Ανέκαθεν ο αναρχισμός, κατά το μαζικότερο κομμάτι του, ήταν κοινωνικός και οι υποστηρικτές του, που ήταν μέλη των καταπιεσμένων και εκμεταλλευομένων τάξεων, οραματίζονταν έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης για όλους τους ανθρώπους, με απαραίτητη επίσης προϋπόθεση τον σεβασμό στην φύση. Για μεγάλες περιόδους ο αναρχισμός γνώρισε ευρεία αποδοχή από τους/τις προλετάριους/ες και προσπάθησε να εφαρμόσει τα πιστεύω του στην πράξη, ωστόσο κάθε φορά αντιμετωπιζόταν βίαια, διότι αμφισβητούσε την κυριαρχία της αστικής τάξης επάνω στην εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους γενικότερα. Για τους παραπάνω λόγους, η ταξική ανάλυση είναι ίσως το πιο σημαντικό κομμάτι της ανάλυσής μας, καθώς μέσα από αυτήν θα ορίσουμε το κύριο πεδίο και υποκείμενο της απεύθυνσής μας.

Ορισμός της εργατικής τάξης

Θεωρούμε πως ο σαφής προσδιορισμός των ορίων ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις σήμερα δεν είναι το ίδιο εύκολος όσο στο παρελθόν λόγω της μεγάλης μεταβολής διαφόρων κοινωνικών σχέσεων και συνθηκών, σε σχέση με την εποχή που πρωτο-επιχειρήθηκε να γίνει κάτι τέτοιο με σαφήνεια. Λόγω των ταξικών αγώνων αλλά και των δομικών κρίσεων και των αναγκών του καπιταλισμού (αλλά και λόγω της προόδου της τεχνολογίας και των τεχνικών μέσων γενικά), ήταν απαραίτητες αρκετές αλλαγές προκειμένου να συνεχίζει το σύστημα να λειτουργεί με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη κερδοφορία για τους καπιταλιστές. Παραδείγματα τέτοιων αλλαγών αποτελούν τα διάφορα μεσοστρώματα ανάμεσα στην εργατική και την αστική τάξη.

Επομένως, σε μια προσπάθεια σκιαγράφησης των νέων ορίων της σύγχρονης εργατικής τάξης -κάτι που κρίθηκε απαραίτητο προκειμένου

να αντιληφθούμε τα πλαίσια της παρέμβασής μας- διαμορφώσαμε τα εξής κριτήρια, που ορίζουν κάποιον/κάποια ως κομμάτι της:

- Η μη ιδιοκτησία μέσων παραγωγής και γης προς εκμετάλλευση
- Η μη εκμετάλλευση εργασίας τρίτων και η μη άντληση υπεραξίας/υπερεργασίας
- Το ύψος των υλικών αποδοχών (ένας εξαιρετικά υψηλός μισθός), μόνο όμως σε σχέση με την δυνατότητα/θέληση να αποτελέσει τρόπο απόκτησης προνομίων, όπως μέσα παραγωγής κλπ.
- Θέση εξουσίας/διοίκησης μέσω της οποίας ένας εργαζόμενος ελέγχει έναν άλλο (π.χ. προϊστάμενοι, μανατζερ κλπ)
- Αναπαραγωγή της ιδεολογίας του κεφαλαίου από θέση ευθύνης (π.χ. μεγαλοδημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί-οργανικοί διανοούμενοι της αστικής τάξης κλπ)
- Απασχόληση σε σώματα ασφαλείας, στρατό κλπ.

Ένα ακόμη σημείο της ανάλυσής μας αποτελεί η σχέση της εργατικής τάξης με τα διάφορα μεσοστρώματα. Σε σχέση με αυτό το ζήτημα, θεωρούμε πως ο βιοπορισμός χωρίς έμμισθη σχέση εργασίας με κάποιο αφεντικό (χωρίς δηλαδή να είναι κάποιος εκμεταλλευόμενος), αλλά μέσω της προσφοράς υπηρεσιών με αμοιβή, η οποία προέρχεται από τον εκάστοτε πελάτη (που κατά πλειοψηφία ανήκει στην εργατική τάξη), καθιστά το άτομο αυτό εκτός της εργατικής τάξης. Επομένως οι αυτοαπασχολούμενοι, ελεύθεροι επαγγελματίες, τεχνίτες κλπ δεν ανήκουν στην εργατική τάξη, ούτε και οι εργαζόμενοι/συμμετέχοντες στα συνεργατικά εγχειρήματα. Μπορούν όμως εν δυνάμει να είναι σύμμαχα στρώματα, εφόσον τηρούνται οι προϋποθέσεις που έχουν να κάνουν με την μη εκμετάλλευση εργασίας τρίτων και την μη άντληση υπεραξίας/υπερεργασίας. Επίσης, το αν οι άνθρωποι αυτοί θα καταστούν σύμμαχοι της τάξης μας ή μη έχει να κάνει και με κριτήρια πολιτικής απόχρωσης και επιλογών γύρω από την σχέση και την στήριξή τους (υλική και πολιτική) ως προς την εργατική τάξη και το κίνημά της. Τέλος, σχετικά με τους συνεργατιστές, σημαντικό κριτήριο είναι οι λόγοι για τους οποίους επέλεξαν την εργασία χωρίς αφεντικό: Περισσότερη εργατική δημοκρατία ή καλύτερες απολαβές;

Ειδική μνεία πρέπει να γίνει για τους δημόσιους υπαλλήλους και την φύση της εργασίας τους. Στο κομμάτι αυτό, ως Οριζόντια Κίνηση αντιλαμβανόμαστε το Κράτους ως έναν συλλογικό καπιταλιστή που εκμεταλλεύεται την εργασία των δημόσιων/κρατικών υπαλλήλων για την διαιώνιση των λειτουργιών και συνέχιση της ύπαρξης του. Υπό αυτή την έννοια οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι κομμάτι της εργατικής τάξης.

Σαν συμπέρασμα, η εργατική τάξη(τάξη εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων – σύγχρονο προλεταριάτο) αποτελείται από: μισθωτούς εργαζόμενους, δημόσιους ή μη υπαλλήλους, άνεργους, εργάτες σε κάθε κλάδο. Γενικά από όλους τους ανθρώπους που δεν έχουν άλλο τρόπο να επιβιώσουν πέρα από την πώληση της εργατικής τους δύναμης στο κεφάλαιο. Γύρω από αυτή την τάξη συσπειρώνονται μεσοστρώματα, τα οποία μπορεί να είναι εν δυνάμει και υπό προϋποθέσεις συμμαχικά

Τρόπος παρέμβασης των αναρχικών στην τάξη (ατομικά και συλλογικά)

Σαν Οριζόντια Κίνηση θεωρούμε πως, όσον αφορά την ατομική μας παρέμβαση στην τάξη κρίνουμε απαραίτητη την συμμετοχή στα εργατικά σωματεία και τους ταξικούς αγώνες γενικότερα, με σκοπό να τους βοηθήσουν να κερδίσουν και να μαζικοποιηθούν.

Σε επίπεδο πολιτικής ομάδας, αυτή πρέπει να έχει επίσης ως σκοπό να συμβάλλει στην δημιουργία μιας ευρύτερης ελευθεριακής συνδικαλιστικής οργάνωσης και οφείλει να έχει γενικά απεύθυνση σε σωματεία, χώρους εργασίας και σε χώρους που αναπαράγεται η εργατική τάξη. Ο τρόπος παρέμβασης της ομάδας μας σε τέτοιους αγώνες και τέτοιους χώρους δεν θα πρέπει να είναι ηγεμονικός ή με την λογική της πρωτοπορίας, ή της θέλησης άντλησης πολιτικής υπεραξίας και αυτοπροβολής, αλλά υποβοηθητικός ως προς τους στόχους του ίδιου του αγώνα και των υποκειμένων που τον διεξάγουν. Κάθε φορά θα πρέπει φυσικά να κρίνεται το αν τα περιεχόμενα, οι εκάστοτε στόχοι και τρόποι δράσης ενός ταξικού/κοινωνικού αγώνα είναι αξιακά αποδεκτοί από εμάς ως αναρχικούς/ες και ως κομμάτια της τάξης.

Το Κράτος

Ως αναρχικοί αντιτασσόμαστε στην ύπαρξη του εξουσιαστικού μηχανισμού που ονομάζεται Κράτος. Σημαντικό κομμάτι της ανάλυσής αποτελεί η ανάδειξη του ρόλου του και των λειτουργιών του, που εξηγούν και τους λόγους της εναντίωσής μας σε αυτό.

Κράτος: Ρόλος, Μορφή, Λειτουργίες

Το κράτος είναι ένας ιεραρχικός, εξουσιαστικός, καταπιεστικός μηχανισμός, αποκομμένος από την κοινωνία, από την οποία στερεί το δικαίωμα να αποφασίζει η ίδια για τον εαυτό της, θέτοντας ως προκάλυμμα για αυτό διάφορα στάδια και διαδικασίες διαμεσολάβησης και επίπλαστης αντιπροσώπευσης (π.χ. εκλογές). Η σχέση της μορφής "κράτος" όπως την γνωρίζουμε σήμερα (έθνος κράτος/αστικό κράτος) είναι συνυφασμένη με τα συμφέροντα της σημερινής άρχουσας τάξης στον καπιταλισμό, της αστικής τάξης -και δεν μπορεί να λειτουργήσει έξω από αυτά τα πλαίσια. Το κράτος είναι δηλαδή μια καταπιεστική πολιτική δομή που εξασφαλίζει την διατήρηση και την διαιώνιση των εκμεταλλευτικών σχέσεων υπέρ της κυρίαρχης, αστικής τάξης. Ιστορικά, η εκάστοτε μορφή "κράτος" (δουλοκτητικό κράτος, φεουδαρχία, αυτοκρατορίες κλπ) λειτουργούσε ως πολιτική δομή που αντανακλούσε τις ανάγκες του εκάστοτε εκμεταλλευτικού οικονομικού συστήματος και επέβαλε τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης στους εκμεταλλευόμενους κάθε εποχής.

Κάθε κράτος προϋποθέτει τον διαχωρισμό της κοινωνίας σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους, εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους. Η ιστορία μας έχει αποδείξει (π.χ. με την εμπειρία της ΕΣΣΔ και της Οκτωβριανής Επανάστασης) πως ακόμη κι αν μια επανάσταση καταργήσει την αστική (κυρίαρχη) τάξη και πλέον δεν υφίσταται καμία κυρίαρχη τάξη με ξεκάθαρα οικονομικά κριτήρια (π.χ. ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής), αν η κρατική δομή διατηρηθεί και δεν καταλυθεί σε οριζόντιες διαδικασίες, τότε άμεσα αναδύεται ένας νέος εξουσιαστικός μηχανισμός, ένα νέο Κράτος, το οποίο χρειάζεται απαραίτητα ένα διαχειριστικό στρώμα, που θα εξουσιάζει/κυβερνά την

υπόλοιπη κοινωνία με διαδικασίες αποσπασμένες από την κοινωνική βάση. Το στρώμα αυτό καταλήγει να διαμορφώνεται σε ξεχωριστή κοινωνική τάξη (π.χ. κομματική γραφειοκρατία), αρνείται να απολέσει τα πολιτικά/κοινωνικά προνόμιά του και εν τέλει αποκτά και ξεχωριστά υλικά συμφέροντα.
Έτσι, καταλήγουμε πως το (κάθε) κράτος, όποια μορφή και προσδιορισμό κι αν πάρει (εργατικό, λαϊκό, σοσιαλιστικό κλπ), όχι απλά δεν μπορεί να χρησιμεύσει στην χειραφέτηση των καταπιεσμένων/εκμεταλλευομένων, αλλά στέκεται και ενεργό εμπόδιο στην απελευθέρωσή τους, καθώς αναπαράγει πάντα καταπιεστικές και εκμεταλλευτικές δομές και σχέσεις, φιλοδοξεί να ορίζει τις ζωές των ανθρώπων ολοκληρωτικά, αλλά και να τους στερήσει την όποια δυνατότητα να τις ορίσουν οι ίδιοι χωρίς την διαμεσολάβηση αυτών των καταπιεστικών και εξουσιαστικών δομών και σχέσεων.

Το κράτος διαθέτει το μονοπώλιο στους μηχανισμούς καταστολής και κυριαρχεί στους ιδεολογικούς μηχανισμούς και τα μέσα προπαγάνδας (αμφότεροι θα εξεταστούν παρακάτω) με τους οποίους αναπαράγει τις αξίες και τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης. Φιλοδοξεί πάντα να διατηρεί την κοινωνική ειρήνη υπέρ των απώ-τα-πάνω είτε με την πειθώ, είτε με την καταστολή, αναλόγως της ιστορικής περιόδου και των υλικών/κοινωνικών περιθωρίων που έχει ή όχι να παραχωρήσει η κυρίαρχη τάξη. Μέσω της κοινωνικής ειρήνης συνεχίζεται απρόσκοπτα η διατήρηση και η αναπαραγωγή των κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων που λειτουργούν προς όφελος της κυρίαρχης (αστικής στο σήμερα) τάξης. Επίσης, μέσω των ιδεολογικών μηχανισμών του και σε συνεργασία με το Κεφάλαιο, το κράτος φιλοδοξεί να κρατήσει τις εκμεταλλευόμενες τάξεις διαιρεμένες και σε αδράνεια. Για αυτόν τον λόγο προωθεί και τους επίπλαστους διαχωρισμούς (εθνικούς, φυλετικούς, έμφυλους) για τους οποίους θα μιλήσουμε αργότερα.

Ιδεολογικοί Μηχανισμοί Κράτους-Κεφαλαίου

Σημαντικός ρόλος του Κράτους, όπως αναφέραμε παραπάνω είναι η διατήρηση και η αναπαραγωγή των εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων προς όφελος του

Κεφαλαίου. Για να το καταφέρει αυτό πρέπει να μπορεί να επιβάλλει την κοινωνική ειρήνη.

Το πιο ξεκάθαρο εργαλείο που διαθέτει για αυτό τον σκοπό είναι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί όπως η αστυνομία και ο στρατός. Για αυτό άλλωστε και αναφέραμε πως τα μέλη αυτών των μηχανισμών δεν μπορούν να ανήκουν στην εργατική τάξη. Ωστόσο, προκειμένου να επιτευχθεί η κοινωνική ειρήνη, το Κράτος δεν μπορεί να καταφεύγει συνεχώς στην άμεση καταστολή, την οποία γενικά χρησιμοποιεί ως την έσχατη λύση.

Έτσι, στο εσωτερικό του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος έχουν δομηθεί συγκεκριμένοι ιδεολογικοί και προπαγανδιστικοί μηχανισμοί, που σαν κύριο ρόλο τους έχουν να εμποτίσουν τις καταπιεζόμενες και τους εκμεταλλευόμενους με τις αρχές και τις αξίες των καταπιεστών και των εκμεταλλευτών τους (ατομικισμός, ανταγωνισμός, θέληση για κοινωνική ανέλιξη κλπ), ώστε να αμβλύνουν την αμφισβήτηση προς το ίδιο το σύστημα, τους θεσμούς, τις νόρμες και τις αξίες του, να εκτρέψουν την κοινωνική οργή και αγανάκτηση προς ακίνδυνα για το σύστημα μονοπάτια και να καλλιεργήσουν στους από-τα-κάτω την απάθεια και την ματαιότητα προς τις επιθέσεις που δέχονται στην καθημερινότητά τους. Ταυτόχρονα, μέσω αυτών των μηχανισμών, το σύστημα δομεί και διαπλάθει την επόμενη γενιά των υπάκουων εργατών που θα εξασφαλίσουν την συνέχεια της αναπαραγωγής του.

Αυτοί οι μηχανισμοί επηρεάζουν και διαμορφώνουν τις συνειδήσεις των ανθρώπων από πολύ μικρή ηλικία και για όλη τους την ζωή, ξεκινώντας από την εκπαίδευση (από το δημοτικό μέχρι και το πανεπιστήμιο), η οποία αντί να επιτελεί τον ρόλο της δημιουργίας κριτικού πνεύματος και τον εξοπλισμό των νέων με χρήσιμες δεξιότητες για την ζωή, αποτελεί αντίθετα έναν μηχανισμό αφομοίωσης συστημικών αξιών, νορμών και συμπεριφορών.

Άλλος ιδεολογικός μηχανισμός είναι και η εκκλησία, που αν και λειτουργεί ανεξάρτητα και πέρα από το κράτος και το κεφάλαιο, ωστόσο είναι άμεσα και οργανικά συνδεδεμένη με αυτά (ειδικά στην Ελλάδα). Αναπαράγει συντηρητικές ιδεολογίες και δοξασίες που, αν και δεν συμβαδίζουν πάντα με την ιδεολογία του Κεφαλαίου, είναι ωστόσο χρήσιμες για την διατήρηση του υπάρχοντος και την κάμψη των

αντιστάσεων, ενώ στην εσωτερική της δομή αντανακλούνται οι ιεραρχικές δομές του Κράτους. Είναι σημαντικό να σημειωθεί πως η χριστιανική ηθική και αξίες διαχέονται σε τεράστιο βαθμό στην (ελληνική και όχι μόνο) κοινωνία, και αποτελούν πολύ σημαντικό πυλώνα της διατήρησης των κυρίαρχων δομών καταπίεσης και εκμετάλλευσης και ως έναν βαθμό διαμορφώνουν την βάση των αποδεκτών από το σύστημα αξιών, επηρεάζοντας ακόμη και τους μη-πιστούς.

Ο πιο σημαντικός ίσως πυλώνας διάχυσης και φορέας προπαγάνδας της ιδεολογίας και των αξιών του συστήματος είναι τα ΜΜΕ. Ξεκινώντας από την ιστορική εξασφάλιση του μονοπωλίου στην ιδιοκτησία των Μέσων πανεθνικής εμβέλειας από Κράτος και Κεφάλαιο, μονοπωλείται εντελώς και η μαζική διάδοση της πληροφορίας και των ιδεών/αξιών από το σύστημα. Αφού λοιπόν το σύστημα μονοπωλεί την πληροφορία, μπορεί να την διαπλάθει κατά το δικό του συμφέρον και να την διαχέει στην κοινωνία μαζικά και με τέτοιον τρόπο ώστε αυτή με την σειρά της να την αποδέχεται ως πραγματικότητα. Ταυτόχρονα μπορεί να επιβάλλει την έμμεση λογοκρισία, με την εξαφάνιση κάθε επικίνδυνης αντιπολιτευόμενης άποψης. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και το διαδίκτυο, αν και διατηρούν ακόμη κάποια ελευθερία, ωστόσο αποτελούν σε μεγάλο βαθμό και τα ίδια ιδιοκτησία του Κεφαλαίου και ως τέτοια έχουν υπαρκτά όρια, που, αν και αρχικά μπορεί να μην είναι ορατά, εμφανίζονται ωστόσο σε περιόδους κοινωνικού αναβρασμού (π.χ. λογοκρισία “επικίνδυνων” σελίδων στο FB).

Μέσω όλου αυτού του ιδεολογικού μονοπωλίου, το σύστημα μπορεί να επηρεάζει την μορφή και το περιεχόμενο σημαντικών κοινωνικών φαινομένων που μπορούν να διαμορφώσουν την συνείδηση των καταπιεσμένων/εκμεταλλευομένων, όπως η π.χ. τέχνη, και να προωθεί τα κομμάτια εκείνα που αναπαράγουν τις δικές του αξίες, καθιστώντας τα, μέσω της υπερ-προβολής, κυρίαρχα στην δημόσια σφαίρα, ενώ παράλληλα θάβει εκείνα που μπορεί να είναι εν δυνάμει επικίνδυνα. Επιπλέον το σύστημα επιχειρεί και καταφέρνει να ενσωματώσει σχεδόν κάθε αντιδραστικό ρεύμα – “κίνημα’’ και να το οικειοποιηθεί για τα συμφέροντα του. Έχει την δυνατότητα να αποδομεί το περιεχόμενο κάποιων εξ αυτών και να το χρησιμοποιεί όπως επιθυμεί.

Ακόμη και θεωρητικά “ουδέτερες” δομές, όπως η επιστήμη, μπορούν

να χρησιμοποιηθούν (και έχουν χρησιμοποιηθεί κατά το παρελθόν) ιδεολογικά από το Κράτος και το Κεφάλαιο προκειμένου να καταστείλουν τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Συμπερασματικά, όλοι αυτοί οι ιδεολογικοί μηχανισμοί βοηθούν στην δημιουργία μίας κοινωνίας στα μέτρα που χρειάζεται το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα για να διατηρείται η κοινωνική ειρήνη στο εσωτερικό του προς όφελος του κεφαλαίου και συμβάλουν στην διαμόρφωση ενός υπάκουου και υποτακτικού εργατικού δυναμικού που είναι απαραίτητο για την συνέχιση των λειτουργιών και την αναπαραγωγή του.

Φασισμός

Ως αναρχικοί/ες είμαστε ενάντια σε κάθε έκφραση μισαλλοδοξίας, ρατσισμού και φυσικά ενάντια στις φασιστικές ιδεολογίες και πρακτικές.

Επιλέξαμε να αναλύσουμε τον φασισμό από την μία ως οργανωμένο κίνημα και σύστημα ιδεών/αξιών και από την άλλη ως την διάχυτη μορφή του, τον κοινωνικό εκφασισμό.

Ο φασισμός από την μία, σαν σύστημα, είναι μια έκφανση του καπιταλισμού, ένας τρόπος διαχείρισης των συμφερόντων της αστικής τάξης. Αποτελεί ένα αντι-κίνημα που αντιτάσσεται σε οποιαδήποτε ριζοσπαστική ή και απλά προοδευτική κοινωνική έκφανση, με έμφαση στην αντίθεση στις επαναστατικές ιδέες (αναρχικές, κομμουνιστικές κλπ). Ιστορικά εμφανίστηκε σε περιόδους που η εργατική τάξη και το επαναστατικό κίνημά της ήταν σε άνοδο ή βρισκόταν σε αναταραχή, προκειμένου να λειτουργήσει αποτρεπτικά ή κατασταλτικά ως προς μια επαναστατική προοπτική. Οργανώθηκε και χρηματοδοτήθηκε πάντα από το κεφάλαιο για τον σκοπό αυτό. Ως πολιτικό-οικονομικό σύστημα λαμβάνει διάφορες μορφές ιστορικά, αναλόγως της ανάγκης για ιδεολογική συσπείρωση, αλλά εμφανίζεται γενικά ως ακραίος εθνικισμός, που διαμορφώνει έναν ή περισσότερους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς, απέναντι στους οποίους επιχειρεί να δομήσει την εθνική ενότητα (έναντι της ταξικής). Ως πολιτικό σύστημα, επιβάλλει

ένα καθεστώς βίας, υπερσυγκέντρωσης εξουσιών και απολυταρχισμού στην κοινωνία. Οικονομικά ο φασισμός έχει ιστορικά ευνοήσει την υπερ-συσσώρευση κερδών για την αστική τάξη, με την χρήση αντεργατικών νόμων και την πάταξη του εργατικού κινήματος, δομώντας παράλληλα και μια καπιταλιστική οικονομία που στηρίζεται - αλλά και ως έναν βαθμό ελέγχεται ως προς το περιεχόμενο της παραγωγής της- από το ίδιο το κράτος. Χαρακτηριστική έκφανση αυτού του είδους της οικονομίας μέσω της οποίας ο φασισμός ευνοεί το Κεφάλαιο, είναι η μετατροπή της οικονομίας σε πολεμική, όπου το Κράτος αποτελεί χορηγό, αλλά και πελάτη του μεγάλου Κφαλαίου (π.χ. Ναζιστική Γερμανία). Η συνθήκη αυτή ευνοείται και από το γεγονός ότι η έννοια του πολέμου είναι συνυφασμένη με τον φασισμό, ως έκφραση του υπερ-εθνικιστικού επεκτατισμού.

Κάτι που κάνει τον φασισμό να ξεχωρίζει από άλλες μορφές απολυταρχισμού είναι το γεγονός ότι επιδιώκει να παρουσιαστεί με όρους κινήματος, ως κάτι το επαναστατικό και το αντιστασιακό σε σχέση με το υπάρχον, καθώς και να επηρεάσει τις συνειδήσεις της ίδιας της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων, ώστε να αποκτήσει και υψηλά επίπεδα συναίνεσης για την επιβολή του ως καθεστώς.

Αυτό συνδέεται και με την δεύτερη υπόσταση του φασισμού, που είναι ο διάχυτος φασισμός, ο κοινωνικός εκφασισμός. Αν και συχνά συνδέουμε τον φασισμό με μια προσωπικότητα η ένα κόμμα (π.χ. Χρυσή Αυγή), δηλαδή με την οργανωμένη μορφή του, ο φασισμός είναι εν τέλει κάτι πολύ περισσότερο από αυτό, καθώς εκφάνσεις του και εκφράσεις των θέσεών του μπορούμε να συναντήσουμε στις απόψεις, τις σκέψεις και την συμπεριφορά ευρύτερων κομματιών της κοινωνίας, σε ανθρώπους που μπορεί να μην αυτοπροσδιορίζονται ιδεολογικά ως φασίστες, αλλά να αγκαλιάζουν πολλές από τις φασιστικές πρακτικές και ιδέες. Αυτό μπορεί να συμβαίνει ενστικτωδώς ή λόγω της καθεστωτικής προπαγάνδας που ευνοεί τον κοινωνικό κανιβαλισμό και τον ατομικισμό, την εφεύρεση εύκολων θυμάτων και υπεύθυνων για την δυστυχία και την μιζέρια των πολιτών (μετανάστες, εβραίοι, ρομά μουσουλμάνοι, ομοφυλόφιλοι, απεργοί, κομμουνιστές, αναρχικοί κλπ), προκειμένου να συσκοτιστούν οι πραγματικοί λόγοι και να κρυφτούν οι πραγματικοί υπεύθυνοι της δυστυχίας της εργατικής τάξης. Έτσι,

ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας που έχουν ελάχιστο ως και κανένα κοινό ταξικό συμφέρον με την Αστική Τάξη και το Κεφάλαιο, καταλήγουν να γίνονται φορείς ιδεών και πρακτικών που, εκτός του ότι είναι βλαπτικές προς άλλες κοινωνικές ομάδες, ουσιαστικά ευνοούν την συντήρηση και αναπαραγωγή του συστήματος, μέσω της ριζικής διάσπασης της ταξικής ενότητας.

Θεωρούμε πως η αντιμετώπιση του φασιστικού φαινομένου χρειάζεται ποικιλομορφία στην δράση, κάτι που καθορίζεται από την συγκεκριμένη συνθήκη και την περίσταση. Από την μία, ο μαχητικός αντιφασισμός είναι απαραίτητος προκειμένου να αντιπαρατεθεί με τους φασίστες όταν δομούνται με όρους κινήματος στον δρόμο, προκειμένου να τους σταματήσει από το να κερδίσουν έδαφος και ορατότητα, αλλά και να αποτελέσει δίχτυ προστασίας απέναντι στις φασιστικές επιθέσεις σε μειονότητες. Σε αυτό το κομμάτι ο αναρχικός χώρος ήταν πάντα παρών και έχει συμβάλει καθοριστικά στην δόμηση του μαχητικού αντιφασιστικού κινήματος στην Ελλάδα. Από την άλλη, το σταμάτημα της κοινωνικής διάχυσης των φασιστικών, ρατσιστικών ιδεολογιών και πρακτικών χρειάζεται δουλειά σε μοριακό, κοινωνικό επίπεδο και μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την ευρεία εξάπλωση, αντίστροφα, των ταξικών, διεθνιστικών θέσεων, της κουλτούρας της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης και της συλλογικότητας. Αυτός ο αγώνας είναι πολλαπλά δύσκολος και είναι ένα μέτωπο στο οποίο πρέπει το κίνημα να επικεντρωθεί. Χρειάζεται συνεχή παρουσία και όχι εμφανίσεις πυροτέχνημα, την διάδοση του αντιφασιστικού και ελευθεριακού λόγου, αλλά και το χτίσιμο δομών και σχέσεων αλληλεγγύης μεταξύ “ντόπιων” και μεταναστών στις γειτονιές, ιδίως στις προλεταριακές και πολυεθνικές περιοχές. Εκεί όπου ο φασισμός συχνά επιδιώκει να κερδίσει έδαφος, εκμεταλλευόμενος την απόγνωση των ανθρώπων λόγω του χαμηλού βιοτικού επιπέδου τους και επιδιώκοντας να οξύνει έτσι τις φυλετικές και θρησκευτικές αντιθέσεις, με την κατασκευή όπως είπαμε, ενός εσωτερικού εχθρού, είτε απέναντι στην εκάστοτε μειονότητα στην ίδια την γειτονιά, είτε και γενικά στους μετανάστες και τους πρόσφυγες που καταφθάνουν κατατρεγμένοι την χώρα μας.

Πρόσφυγες και μετανάστες-φυλετικές διακρίσεις

Το ζήτημα των φυλετικών διακρίσεων και του ρατσισμού συνδέεται άμεσα με το μεταναστευτικό, αν και τα δυο ζητήματα έχουν κάποιες πιο συγκεκριμένες πτυχές: Π.χ. ρατσισμό και φυλετικές διακρίσεις βιώνουν όχι μόνο οι μετανάστ(ρι)ες αλλά και εθνοτικές και θρησκευτικές μειονότητες, όπως οι Ρομά και οι Μουσουλμάνοι της Θράκης. Επίσης, αν και όλες οι παραπάνω ομάδες είναι ετερογενείς στην ταξική και κοινωνική σύστασή τους. Κάποιοι/ες μετανάστ(ρι)ες μπορεί να είναι "νόμιμοι/ες" και να διαθέτουν χαρτιά ενώ άλλοι/ες να αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν "παράνομα" για τον οποιονδήποτε λόγο (συνηθέστερα εξαιτίας κάποιου πολέμου, αλλά όχι μόνο). Άλλοι/ες μπορεί να έχουν καταφέρει ήδη να ενσωματωθούν στον "εθνικό κορμό" και κάποιοι/ες από αυτούς/ες να έχουν καταφέρει να αναρριχηθούν και ταξικά, ενώ κάποιοι/ες τρίτοι/ες να αναγκάζονται να παραμένουν στοιβαγμένοι/ες σε καμπ. Αυτή η ετερογενής συνθήκη καθορίζει εν πολλοίς και τα προνόμια ή μη που μπορούν να απολαμβάνουν οι μετανάστ(ρι)ες και μας εμποδίζει έτσι από το να τους κατηγοριοποιήσουμε ως ενιαία και αδιαίρετη κοινωνική ομάδα. Ωστόσο, σε ένα γενικότερο πλαίσιο, οι διακρίσεις απέναντί τους με βάση τα φυλετικά και θρησκευτικά χαρακτηριστικά μπορούν να λάβουν οριζόντιο χαρακτήρα.

Σε σχέση με αυτό, ως αναρχικοί και αναρχικές τασσόμαστε αναφανδόν ενάντια σε κάθε είδους τέτοια διάκριση και μαχόμαστε ενεργά και με κάθε μέσο απέναντι στην κάθε της έκφανση, λεκτική ή φυσική.

Με βάση τα παραπάνω, θα πρέπει να γίνει ξεχωριστή ανάλυση για το μεγαλύτερο κομμάτι των μεταναστ(ρι)ών, το κομμάτι αυτό που βρίσκεται στον πάτο της ταξικής και κοινωνικής πυραμίδας. Αυτοί/ες είναι οι φτωχοί/ες, κατατρεγμένοι/ες μετανάστ(ρι)ες με ή (συνηθέστερα) χωρίς χαρτιά, που προορίζονται να επανδρώσουν την πολυεθνική εργατική τάξη της Δύσης. Είναι άνθρωποι που έχουν φύγει από τις χώρες τους για λόγους που τις περισσότερες φορές έχουν να κάνουν με την ιμπεριαλιστική επέκταση της καπιταλιστικής Δύσης (πολεμική ή και απλά οικονομική) στον τόπο τους, την διάλυση των τοπικών κοινωνιών και την στήριξη ή εγκαθίδρυση ελεγχόμενων καθεστώτων, προκειμένου να διευκολυνθεί η εκμετάλλευση των πόρων

και των πρώτων υλών των χωρών αυτών από τους καπιταλιστές, σε συνεργασία πολλές φορές και με τις ντόπιες ελίτ. Είτε μιλάμε για ανθρώπους από την Μέση Ανατολή, την Αφρική και την Ασία (συνηθέστερα σήμερα), είτε παλαιότερα για τα κύματα μεταναστ(ρι)ών από την Ανατολική Ευρώπη και την Αλβανία, οι λόγοι που οδηγούν τους περισσότερους από αυτούς στην προσφυγιά και την μετανάστευση είναι παρόμοιοι, είτε γίνεται με "νόμιμο" είτε με "παράνομο" τρόπο.

Οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζονται από το καπιταλιστικό σύστημα και τα κράτη με συγκεκριμένους τρόπους και η ύπαρξή τους επιτελεί συγκεκριμένες λειτουργίες. Καταρχήν, μπορούν να αποτελέσουν φτηνά εργατικά χέρια για το κεφάλαιο, με πολύ λίγα έως και καθόλου δικαιώματα και να μετατραπούν σε θύματα κάθε είδους εργοδοτικού εκβιασμού. Υπό αυτή τους την υπόσταση, διαχειρίζονται από το κεφάλαιο ως απλά νούμερα, "ξεδιαλέγονται" με βάση τις ανάγκες σε εργατικό δυναμικό ποσοτικά, αλλά ορισμένες φορές και ποιοτικά, αφού κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους μπορεί να διαθέτουν εξειδικευμένες γνώσεις και εκπαίδευση, την οποία μπορούν να παρέχουν φτηνότερα από τον "ντόπιο" εργαζόμενο. Όταν δεν τους χρειάζονται, μπορούν απλά να τους κρατήσουν μαντρωμένους σε κάποιο καμπ, σε συνθήκες που ευτελίζεται η ίδια τους η ανθρώπινη ύπαρξη, να τους απελάσουν ή ακόμη και να τους "εξαφανίσουν". Η διαχείριση του μεταναστευτικού ζητήματος από τα καπιταλιστικά κράτη σήμερα μπορεί να ιδωθεί και ως ζήτημα διαχείρισης "πλεονάζοντος πληθυσμού", ενός τέτοιου πληθυσμού που τα ίδια δημιούργησαν και αναζητούν τρόπους να τον εκμεταλλευτούν ή να τον διαχειριστούν με τον πιο συμφέροντα τρόπο. Έτσι, οι μαζικές δολοφονίες στα (υδάτινα) σύνορα τείνουν να γίνουν κανονικότητα και είναι μεταξύ άλλων το αποτέλεσμα της επιθυμίας του κάθε ενός κράτους να απαλλαγεί από την ευθύνη και το κόστος (πολιτικό και υλικό) της διαχείρισης αυτών των ανθρώπων, εν μέσω μιας κατάστασης που τα ίδια προκάλεσαν και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό συνεργάστηκαν μεταξύ τους στην δημιουργία του.

Επιπλέον, το κεφάλαιο επιθυμεί διακαώς να κρατήσει διαιρεμένη την εργατική τάξη και να προωθήσει την ιδέα της εθνικής ενότητας, έναντι της ταξικής πάλης, ώστε να αποφύγει το οποιοδήποτε κοινωνικό

ξέσπασμα εναντίον του και να προλάβει την όποια επαναστατική προοπτική μέσω της ενότητας των εκμεταλλευομένων. Σε αυτό το κομμάτι, επιστρατεύοντας τον πιστό του σύμμαχο και χρήσιμο εργαλείο, τον εθνικισμό, το κεφάλαιο και το κράτος μπορούν να "εργαλειοποιήσουν" τους/τις μετανάστ(ρι)ες, βαφτίζοντάς τους από την μία ως "εισβολείς που εισβάλουν παράνομα και αλλοιώνουν τον πολιτισμό μας", αποτελώντας μέρος ενός φανταστικού ευρύτερου "σχεδίου ξένων δυνάμεων που επιβουλεύονται την χώρα", ενώ η κάθε μια κυβέρνηση επιχειρεί να εξυπηρετήσει έτσι και την εθνική της ατζέντα και να παρουσιαστεί ως συνεπής και ισχυρή στα εξωτερικά ζητήματα. Από την άλλη, Κράτος και Κεφάλαιο επιχειρούν να στρέψουν την κοινωνική οργή των από-τα-κάτω εναντίων των μεταναστ(ρι)ών το εσωτερικό της χώρας, αφού, την ίδια ώρα που τους χρησιμοποιούν ως φτηνό εργατικό δυναμικό, κρατώντας τους πάντα επισφαλείς, παρακινούν ταυτόχρονα την φασιστική παραφιλολογία που λέει πως οι μετανάστ(ρι)ες εργάτ(ρι)ες φταίνε για τους χαμηλούς μισθούς, την ανεργία και την φτώχεια των "ντόπιων" εργατ(ρι)ών . Επίσης, σε αυτή την απόπειρα δόμησης ενός "εσωτερικού εχθρού" ενάντια στον οποίο θα συσπειρωθούν οι "ντόπιοι", υπερτονίζεται η σημασία και το μέγεθος του αντικοινωνικού εγκλήματος που προέρχεται από μετανάστ(ρι)ες και οι μειονότητες (π.χ. Ρομά), χωρίς φυσικά να επεξηγούνται οι οικονομικοί και κοινωνικοί λόγοι και αιτίες που οδηγούν αυτούς τους ανθρώπους στην παραβατικότητα, το περιθώριο και το έγκλημα.

Ταυτόχρονα, στο επίπεδο των διακρατικών συμμαχιών και των πολεμικών εξοπλισμών, με αφορμή το "μεταναστευτικό ζήτημα", τεράστια ποσά "επενδύονται" και τεράστια κέρδη δημιουργούνται για την πολεμική και όχι μόνο βιομηχανία, για την διεκπεραίωση διαφόρων "αμυντικών" σχεδίων και το χτίσιμο "υποδομών" ασφαλείας και "δομών φιλοξενίας". Το κεφάλαιο πλουτίζει στις πλάτες των μεταναστ(ρι)ών με κάθε δυνατό τρόπο.

Από την μεριά μας, ως αναρχικοί/ες, στεκόμαστε στο πλευρό των μεταναστ(ρι)ών και των μειονοτήτων, ειδικότερα όσων ανήκουν φυσικά ή δυνητικά στην τάξη μας, την πολυεθνική εργατική τάξη. Έχουμε δει πως ιστορικά πολύ συχνά ήταν οι άνθρωποι που δεν είχαν

να χάσουν τίποτα που εξεγέρθηκαν και επαναστάτησαν με πιο δυναμικό τρόπο απέναντι στο σύστημα, και υπό αυτή την οπτική αντιμετωπίζουμε και στηρίζουμε τους άγριους ξεσηκωμούς και τους δυναμικούς αγώνες των μεταναστών "χωρίς χαρτιά", π.χ. μέσα στα καμπ και τις "δομές φιλοξενίας". Ωστόσο, έχουμε δει επίσης πως μεγάλα κομμάτια μεταναστ(ρι)ών και προσφύγων/ισσών που βρίσκονται στο μεταίχμιο της νομιμοποίησης και της ένταξής τους σε μια κοινωνία, μπορεί να διστάζουν να εξεγερθούν υπό τον φόβο της χειροτέρευσης των συνθηκών τους, της εκδικητικής απέλασης κλπ, κάτι που επίσης είναι απόλυτα κατανοητό. Από την μεριά μας, κατανοούμε πως ακόμη και αν κάποιοι από τους αγώνες για καλύτερες συνθήκες και περισσότερα δικαιώματα δίνονται στα πλαίσια της "αστικής νομιμότητας", θα πρέπει να στηριχθούν με όλες μας τις δυνάμεις. Είναι πολύ σημαντικό οι άνθρωποι αυτοί να αποκτήσουν, στο σήμερα κιόλας, όσο το δυνατόν περισσότερα δικαιώματα (όπως ιθαγένεια, χαρτιά, κοινωνική ασφάλιση, κλπ), ώστε να μπορούν να έχουν μια καλύτερη ζωή, ένα καλύτερο αύριο για αυτούς/ες και τα παιδιά τους, απαλλαγμένοι από τον φόβο της επόμενης ημέρας. Κατακτώντας αυτά τα ίσα δικαιώματα, θα έχουν επίσης την μεγαλύτερη δυνατότητα και αυτοπεποίθηση να αγωνιστούν μαζί μας ως ίσοι, ως κομμάτι της ίδιας τάξης με τα κοινά μας συμφέροντα, απέναντι στο κεφάλαιο και το κράτος.

Τέλος, θεωρούμε πως η σύνδεση με αυτά τα κομμάτια της τάξη μας δεν πρέπει να είναι επιφανειακή, "απέξω" ή με βάση το "σύμπλεγμα του δυτικού σωτήρα" όπως συμβαίνει πολλές φορές με θεσμικές δυνάμεις ή οργανώσεις της ευρύτερη αριστεράς. Πολλές από αυτές τις κοινότητες διατηρούν -όπως κι εμείς οι "ντόπιοι/ες" άλλωστε- τις δικές τους συνήθειες, τα δικά τους ήθη και έθιμα, την δική τους κουλτούρα. Στοιχεία που είναι πολύ σημαντικό να μην τα αντιλαμβανόμαστε ως "ξένα" ή "κατώτερα" ή να θεωρήσουμε πως είναι απαραίτητο να καταργηθούν, σε μια διαδικασία "ομογενοποίησης" με τα κυρίαρχα πρότυπα. Είναι απαραίτητο να συνδεθούμε οργανικά με αυτά τα κομμάτια της τάξης μας και να προσπαθήσουμε να σπάσουμε τα αόρατα τείχη που μας χωρίζουν, όχι φυσικά εξαφανίζοντας τις ιδιαιτερότητές μας, αλλά αντιμετωπίζοντας τους ανθρώπους αυτούς ως ίσους μεταξύ ίσων, ακριβώς λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών

μας. Να δομήσουμε όλοι και όλες μαζί μια κοινή, αλλά ταυτόχρονα πολυπολιτισμική ταξική κουλτούρα συνύπαρξης και αγώνα. Με βάση τα παραπάνω, ως Οριζόντια Κίνηση κρίνουμε πολύ θετική κάθε προσπάθεια και πρωτοβουλία σύνδεσης με τις κοινότητες των μεταναστ(ρι)ών, των Ρομά κλπ που γίνεται με τους προαναφερθέντες όρους, μακριά από θεσμικές διαμεσολαβήσεις, στα πλαίσια της δημιουργίας των κοινών μας τόπων συνάντησης και της κατάρριψης των επίπλαστων διαχωρισμών και των αόρατων φραγμών.

Διακρίσεις με βάση το φύλο και τον σεξουαλικό προσδιορισμό

Ως Οριζόντια Κίνηση είμαστε ενάντια σε κάθε διάκριση με βάση το φύλο και την σεξουαλικότητα. Θεωρούμε ότι οι αγώνες των γυναικών και των LGBTQI+ ατόμων για περισσότερα δικαιώματα πρέπει να έχουν τη υποστήριξή μας, ακριβώς όπως συμβαίνει και με τους αγώνες των μεταναστ(ρι)ών και των άλλων καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων. Αν και θεωρούμε πως κανένας και καμιά μας δεν θα είναι πραγματικά ελεύθερος/ελεύθερη μέχρι την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και του Κράτους, δεν πιστεύουμε πως οι αγώνες για κοινωνικά/ανθρώπινα δικαιώματα - όπως ο αντιπατριαρχικός αγώνας- πρέπει να παραβλέπονται ή να μετατίθενται ως θέμα στις καλένδες μιας μελλοντικής μετεπαναστατικής κοινωνίας. Όταν συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες δεν μπορούν καν να απολαμβάνουν δικαιώματα που άλλοι άνθρωποι μπορεί να τα θεωρούν δεδομένα, η θέση μας είναι δίπλα τους, ακόμη κι όταν δεν συμφωνούμε απολύτως με το πλαίσιο στο οποίο οι διεκδικήσεις τους ορίζονται και τίθενται μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια.

Η κατάκτηση ίσων δικαιωμάτων από κάθε καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα ενδυναμώνει τις κοινότητες αυτές και ιδιαίτερα τα μέλη τους που προέρχονται από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, προκειμένου να ζήσουν μια καλύτερη ζωή, αλλά και μέσω αυτής να μπορέσουν να διεκδικήσουν ακόμη περισσότερα, ακριβώς όπως οι εργατικές κατακτήσεις ενδυναμώνουν την τάξη μας και της δίνουν τον απαραίτητο χώρο και χρόνο για να οργανωθεί και να αγωνιστεί.

Θεωρούμε πως η πατριαρχία είναι μια πανάρχαια συνθήκη, υπό την οποία οι γυναίκες καταπιέζονται οριζόντια ως φύλο από τους άνδρες. Οι ρίζες της μπορούν ίσως να αναζητηθούν στις απαρχές της γέννησης της ατομικής ιδιοκτησίας και των ταξικών/εκμεταλλευτικών συστημάτων, ενώ θεσμοί όπως η πυρηνική οικογένεια και η θρησκεία, αλλά και έννοιες όπως το έθνος και η πατρίδα, έχουν προωθήσει την ιδέα της υπακοής της γυναίκας στον άνδρα και έχουν δυσχεραίνει περισσότερο την θέση της στην κοινωνία. Η πατριαρχική συνθήκη εκφράστηκε ιστορικά με κοινωνικούς και πολιτικούς όρους, όπως τα λιγότερα δικαιώματα (ψήφος, ελευθερία του λόγου κλπ) αλλά και με οικονομικούς: Η εκμετάλλευση της δωρεάν κοινωνικής αναπαραγωγικής εργασίας των γυναικών (δουλειές του σπιτιού, μεγάλωμα των παιδιών) κανονικοποιήθηκε ως συνθήκη μέσα στις κοινωνίες και ισχύει εν πολλοίς μέχρι και σήμερα, ακόμη και σε σημεία του πλανήτη όπου η γυναικεία χειραφέτηση θεωρείται προωθημένη υπόθεση. Το ίδιο ισχύει σε μεγάλο βαθμό και για το μισθολογικό χάσμα ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες το οποίο δεν έχει κλείσει απόλυτα.

Σε σχέση με τα άτομα που δεν αυτοπροσδιορίζονται από το δίπολο άνδρας/γυναίκα, τα τρανς/κουίρ άτομα, τους ομοφυλόφιλους, τις λεβιές κλπ, τα εξουσιαστικά συστήματα έχουν επιτεθεί διαχρονικά στις κοινότητες τους και στην ίδια τους την υπόσταση, καθώς στα πρόσωπά τους βλέπουν στοιχεία που αμφισβητούν ακριβώς αυτές τις έτερο-κανονικές σχέσεις που είναι απαραίτητες για την διαιώνιση της πατριαρχικής, εξουσιαστικής καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Στεκόμαστε δίπλα τους υπερασπίζοντας μαζί τους το δικαίωμα της ύπαρξης και της έκφρασής τους, το δικαίωμα στο ίδιο τους το σώμα.

Συμπερασματικά, ως Οριζόντια Κίνηση θεωρούμε πως η ανάδειξη και η καταπολέμηση της πατριαρχίας και κάθε διάκρισης με βάση το φύλο και τον σεξουαλικό προσανατολισμό είναι απαραίτητη συνθήκη στο σήμερα. Αν και θεωρούμε την πατριαρχία ως μια διαταξική καταπίεση που επηρεάζει γυναίκες (και τα άλλα αναφερθέντα κοινωνικά υποκείμενα) κάθε κοινωνικής τάξης - και ως τέτοια πρέπει να καταπολεμηθεί καθολικά- από την μεριά μας, ως αναρχικοί/ες και κομμάτι της εργατικής τάξης, στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες και παλεύουμε δίπλα στις γυναίκες και τα καταπιεσμένα υποκείμενα της

πολυεθνικής τάξης μας, προσπαθώντας πάντα να ανιχνεύσουμε και να ενδυναμώσουμε κυριότερα τις επαναστατικές πτυχές των αγώνων αυτών, τόσο ενάντια στις ίδιες τις εκφάνσεις του ζητήματος, όσο και ενάντια στις αιτίες που το προκαλούν, δηλαδή την ύπαρξη των καταπιεστικών και εκμεταλλευτικών συστημάτων συνολικά. Είναι αυτές οι πτυχές των αγώνων που δεν μπορούν να αφομοιωθούν από κανένα εκμεταλλευτικό και εξουσιαστικό σύστημα, καθώς τα αρνούνται στην ίδια τους την υλική και κοινωνική βάση.

Πόλεμος και Ιμπεριαλισμός/Αντι-ιμπεριαλισμός

Πόλεμος

Πιστεύουμε πως ο πόλεμος είναι αλληλένδετος με την φύση του κράτους σαν ύπαρξη σε οποιαδήποτε μορφή του. Τα κράτη χρειάζονται τους πολέμους για μια σειρά από λόγους: Είναι καταρχήν εξαιρετικά αναγκαία η κατάκτηση της εθνικής ενότητας στο εσωτερικό τους έναντι της ταξικής συνειδητοποίησης των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων. Έτσι, όπως μέσω του εθνικισμού/ρατσισμού/φασισμού το σύστημα χρησιμοποιεί την δημιουργία ενός εσωτερικού εχθρού για να κάμψει τις ταξικές αντιθέσεις τρέφοντας το μίσος και στρέφοντας την κοινωνική οργή προς τον “άλλο” αντί προς το Κεφάλαιο, έτσι, για παρόμοιους λόγους, τα κράτη προχωρούν στην κατασκευή ενός “κοινού” εξωτερικού εχθρού, στον οποίο κηρύσσεται ο πόλεμος προκειμένου να αποσιωπηθούν οι εσωτερικές κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις. Σε περιόδους εσωτερικών οικονομικών και κοινωνικών κρίσεων, η παραπάνω διαδικασία χρησιμοποιείται και ως βαλβίδα αποσυμπίεσης που μεταφέρει την ατζέντα αλλά και το ίδιο το πρόβλημα από μέσα προς τα έξω.

Ιστορικά, άλλος κύριος λόγος για την διεξαγωγή πολέμων έχει υπάρξει η ανάγκη για την εκμετάλλευση ολοένα και περισσότερων εδαφών και φυσικών πόρων περιοχών εκτός της πολιτικής δικαιοδοσίας του εκάστοτε κράτους, για την άντληση κέρδους, την επιβίωση του κυρίαρχου συστήματος και τον πλουτισμό της ντόπιας ελίτ(πολιτικής

και οικονομικής), την επιβολή των πολιτικών και οικονομικών μορφών οργάνωσης και την δημιουργία νέων αγορών για τα προϊόντα, καθώς και την διευκόλυνση της μεταφοράς των εμπορευμάτων. Η συνθήκη αυτή σε αρκετές περιστάσεις συνοδεύεται και με την καλυτέρευση των συνθηκών ζωής μεγάλης μερίδας του πληθυσμού του επιτιθέμενου επεκτακτικού κράτους, βοηθώντας και πάλι την εθνική ενότητα και την κοινωνική αδράνεια. Η κύρια έκφραση αυτού του φαινομένου ήταν η αποικιοκρατία.

Κατά την κήρυξη ενός πολέμου και κατά την περίοδο αμέσως πριν από αυτόν, πέρα από την υλική και στρατιωτική ετοιμότητα, πρώτο μέλημα των κρατών είναι η κατάκτηση της μάξιμουμ δυνατής κοινωνικής συναίνεσης προς την πολεμική σύρραξη και της εθνικής ενότητας, ώστε να αποφύγουν το οποιοδήποτε "σαμποτάζ" (υλικό ή πολιτικό/κοινωνικό) εκ των έσω. Πέρα από τον προπαγανδιστικό τρόπο, αυτή η κατάκτηση της συναίνεσης συμβαίνει και με την απόπειρα "εκκαθάρισης του εσωτερικού εχθρού", δηλαδή των απείθαρχων και διαφωνούντων κοινωνικών και πολιτικών μειοψηφιών (αναρχικοί, κομμουνιστές, διεθνιστές επαναστάτες) αλλά και των εθνοτικών μειονοτήτων (π.χ. στην Ελλάδα οι μουσουλμάνοι της Θράκης και οι Πομάκοι).

Από την μεριά μας οι αναρχικοί/ες, ως διεθνιστ(ρι)ές και επαναστάτ(ρι)ες, είμαστε ενάντια σε κάθε διακρατικό πόλεμο, καθώς ξέρουμε ότι αυτοί που πληρώνουν το τίμημά του είναι οι καταπιεσμένοι/ες και η εργατική τάξη, καθώς είναι αυτοί που θα σταλούν στο μέτωπο για να γίνουν "κρέας για τα κανόνια" των καπιταλιστών. Έτσι, κύριο μέλημά μας πρέπει να είναι το σταμάτημα του πολέμου με κάθε κόστος και, αν αυτό είναι δυνατόν, η μετατροπή του σε ταξικό πόλεμο. Σε συνεργασία δηλαδή με τους ριζοσπάστ(ρι)ες και διεθνιστές/τριες της "άλλης πλευράς των συνόρων", να πείσουμε τους/τις καταπιεσμένους/ες και τους/τις εκμεταλλευόμενους/ες να "στρέψουν τα όπλα προς τα μέσα", προς τον δικό τους "εσωτερικό εχθρό", την ντόπια αστική τάξη και τις διακρατικές συμμαχίες στις οποίες συμμετέχει. Οι αναρχικοί/ες και οι διεθνιστές/τριες επαναστάτ(ρι)ες δεν μπορούν να συμμετέχουν σε κανέναν κρατικό-ιμπεριαλιστικό στρατό, στο πλευρό καμίας υπερδύναμης, ούτε και σε

αυτόν που τη δεδομένη στιγμή φαίνεται πως “αμύνεται”.

Ως Οριζόντια Κίνηση θεωρούμε πως οι αναρχικοί/ες έχουν τα δικά τους, ιδιαίτερα άμεσα καθήκοντα σε περίπτωση πολέμου, σε πρακτικό επίπεδο. Είναι φλέγουσα η ανάγκη της εκ των προτέρων δουλειάς επάνω στην δόμηση ενός μεγάλου αντιπολεμικού μετώπου που θα σαμποτάρει την διεξαγωγή του με διάφορες μαζικές κοινωνικές(και όχι μόνο) δράσεις, προκρίνοντας και την συνεργασία των κατά τόπους αναρχικών οργανώσεων προς την κατεύθυνση αυτή.

Στην περίπτωση που εν τέλει ο πόλεμος ξεσπάσει και στο εσωτερικό της “δικής μας” χώρας, ως στάση πιο συμβατή με τα αναρχικά ιδανικά θεωρούμε τη διαμόρφωση ξεχωριστών ομάδων αντίστασης που θα μάχονται ενάντια σε κάθε εθνικό στρατό και θα προσπαθήσουν να δράσουν μαζί/να προστατεύσουν τις εθνοτικές και κοινωνικές μειονότητες που θα δεχθούν επίθεση από τον ντόπιο εθνικό στρατό, αλλά και τις κοινότητες που θα υποφέρουν από κάποιον πιθανό επιτιθέμενο στρατό άλλου κράτους. Αυτό το σενάριο φαντάζει πολύ δύσκολο με βάση τα σημερινά επίπεδα οργάνωσης των αναρχικών, γι' αυτό και θεωρούμε πως είναι σημαντικό να ανοίξουν αυτές οι κουβέντες στο εσωτερικό του κινήματος.

Ιμπεριαλισμός/Αντι-ιμπεριαλισμός

Στην περίοδο της διεθνούς καπιταλιστικής ολοκλήρωσης και της παγκοσμιοποίησης, συχνότερη αιτία πολέμου είναι ο οικονομικός ιμπεριαλισμός, ο οποίος ασκείται από την κυρίαρχη μερίδα της αστικής τάξης που εδράζεται σε μια χώρα/γεωγραφική περιοχή, η οποία έχει φτάσει σε σημείο μονοπωλιακής κυριαρχίας και αποφασίζει να χρησιμοποιήσει το υπερ-συσσωρευμένο κεφάλαιό της, όχι σε νέες επενδύσεις στο εσωτερικό, αλλά στην εξαγωγή και την επένδυσή του, προσπαθώντας να αναζητήσει νέες αγορές για τα προϊόντα της, να εκμεταλλευτεί τις πλουτοπαραγωγικές πηγές των λιγότερο ανεπτυγμένων κρατών και να βρει φτηνότερα εργατικά χέρια για τις βιομηχανίες της. Έτσι λοιπόν, οι διάφορες πολεμικές επεμβάσεις στις λιγότερο ή και ελάχιστα ανεπτυγμένες χώρες του πλανήτη από τις καπιταλιστικές υπερ-δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ, Κίνα, Ρωσία κλπ) λαμβάνουν

χώρα με διάφορες προφάσεις (π.χ. πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία), αλλά με σαφή σκοπό την οικονομική εκμετάλλευση των περιοχών αυτών μέσω της εγκαθίδρυσης μόνιμης στρατιωτικής παρουσίας, δικτατορικών καθεστώτων-μαριονετών των κυρίαρχων δυνάμεων και συμφωνιών και με την ντόπια αστική τάξη. Ο ιμπεριαλισμός είναι μια πυραμιδοειδής σχέση. Αν και όλα τα κράτη έχουν τον πόλεμο και την επέκταση στην φύση τους, δεν είναι όλα σε θέση κάθε δεδομένη χρονική στιγμή να ασκήσουν ιμπεριαλισμό, καθώς δεν πληρούν τις οικονομικές προϋποθέσεις ανάπτυξης του κεφαλαίου στο εσωτερικό τους και δεν διαθέτουν την απαραίτητη στρατιωτική δύναμη. Υπάρχει επίσης διαφορετικό επίπεδο άσκησης ιμπεριαλιστικής πολιτικής αναλόγως της δυναμικής του κάθε κράτους και της αστικής του τάξης.

Σχετικά με την στάση των αναρχικών προς τα εθνικο-απελεθερωτικά/αντι-ιμπεριαλιστικά κινήματα, θέση μας είναι πως οι αναρχικοί δεν πρέπει να στηρίζουν διαταξικές συμμαχίες των καταπιεσμένων με τις ντόπιες αστικές τάξεις στο όνομα του αντι-ιμπεριαλισμού και της εθνικής απελευθέρωσης, οι οποίες θα καταλήξουν μοιραία σε ένα νέο καπιταλιστικό αστικό κράτος (ακόμη και με σοσιαλιστικό προσωπείο), όπως πράττουν οι μαρξιστές-λενινιστές, οι οποίοι έτσι κι αλλιώς πιστεύουν στην θεωρία των σταδίων και στην λενινιστική αντίληψη περί αντι-ιμπεριαλισμού.

Οι αναρχικοί, από την μια, δεν μπορούν να απέχουν από κανέναν αγώνα των καταπιεσμένων για ελευθερία, ωστόσο θα πρέπει να συμμετέχουν στους αντι-ιμπεριαλιστικούς/εθνικοαπελέυθερωτικούς αγώνες με σαφή ταξικό πρόσημο και κατεύθυνση, στηρίζοντας τον πρωταγωνιστικό ρόλο των δυνάμεων των εκμεταλλευόμενων τάξεων και επιδιώκοντας την απόσπαση των αγώνων αυτών από τα χέρια της ντόπιας αστικής τάξης, προς την κατεύθυνση της μετατροπής τους σε κοινωνικές επαναστάσεις. Από την άλλη, επιφυλασσόμαστε μέχρι ενός σημείου σχετικά με το αν οι αγώνες αυτοί μπορούν στο σήμερα να αποκοπούν από τον εθνικό-διαταξικό τους χαρακτήρα.

Επιπλέον, ως αναρχικοί θεωρούμε πως, αν και τασσόμαστε αναφανδόν ενάντια στον ιμπεριαλισμό στην όποια μορφή του, δεν είναι δόκιμο να αυτοπροσδιοριζόμαστε ως “αντι-ιμπεριαλιστές”, καθώς η εναντίωσή

μας δεν βρίσκεται μονάχα σε αυτή την συγκεκριμένη φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού και των κρατών, αλλά στην ύπαρξή τους συνολικά.

*Ως κατάσταση εξαίρεσης που ξεπερνά τα από πάνω διλήμματα θεωρούμε τη περίπτωση γενοκτονιών, όπως αυτή της Παλαιστίνης, που ξεπερνά το ίδιο το ζήτημα του πολέμου και φτάνει σε αυτό της πλήρης εξόντωσης ενός πληθυσμού.

Στρατηγική και δράση

Σε αυτό το κομμάτι του καταστατικού περιγράφουμε σε αδρές γραμμές την γενικότερη κατεύθυνση που θεωρούμε πως πρέπει να έχει η δράση μας συλλογικά ως Οριζόντια Κίνηση, αλλά και του κάθε ενός μέλους της ομάδας ξεχωριστά στα πεδία της κοινωνικής του ένταξης, καθώς και το ποιες πρέπει να είναι οι στρατηγικές μας.

Ως Οριζόντια Κίνηση επιθυμούμε να συμβάλλουμε στην διαδικασία της κοινωνικής και ταξικής χειραφέτησης, που θα οδηγήσει στην δημιουργία του μαζικού επαναστατικού κινήματος της εργατικής τάξης και των καταπιεζόμενων/εκμεταλλευομένων στρωμάτων. Να συμβάλλουμε στην δημιουργία εκείνων των οργανώσεων, των δομών και των υποδομών της τάξης μας που, προεικονίζοντας στο εσωτερικό τους έναν άλλο κόσμο, αυτόν της ισότητας, της ελευθερίας, της αλληλεγγύης, θα συγκρουστούν με το κυρίαρχο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό σύστημα,τον καπιταλισμό και το κράτος, και θα το ανατρέψουν, προς την κατεύθυνση της εξάπλωσης της αναρχίας και του ελευθεριακού κομμουνισμού (για πιο αναλυτικά βλ. παραπάνω στην “Ταυτότητα της Οργάνωσης”).

Θεωρούμε πως για να είμαστε πιο αποτελεσματικοί στην δράση μας προς αυτή την κατεύθυνση, είναι αναγκαία η οργάνωσή μας ως αναρχικοί/ες σε έναν όσο το δυνατόν μαζικότερο πολιτικό σχηματισμό, με την μεγαλύτερη δυνατή συμφωνία στην πολιτική θεώρηση και την μεγαλύτερη δυνατή ενότητα σε στρατηγικούς στόχους, τακτικές και δράση. Η δημιουργία μιας οργάνωσης που δεν θα υποκαταστήσει, αλλά

θα υποβοηθήσει το κίνημα της εργατικής τάξης και των συμμάχων της να επιτύχει τους σκοπούς του, να προωθήσει και να ενισχύσει στο εσωτερικό του τις ελευθεριακές ιδέες και μορφές οργάνωσης και δράσης αλλά και να απαλλαγεί από όσους θέλουν να το χρησιμοποιήσουν για να επιτύχουν τις εξουσιαστικές τους βλέψεις. Κομμάτι της δημιουργίας μιας τέτοιας οργάνωσης στο μέλλον φιλοδοξεί να αποτελέσει η Οριζόντια Κίνηση.

Με βάση τα παραπάνω, απορρέουν και κάποιες υποχρεώσεις και καθήκοντα. Όσον αφορά τα μέλη της Ο.Κ., αυτά θα πρέπει να συμμετέχουν ενεργά στους χώρους της κοινωνικής τους ένταξης (π.χ. εργατικό-ταξικό/σωματεία, φοιτητικό/σχήματα και συλλόγους, τοπικό/συνελεύσεις γειτονιάς κ.οκ.). Η ένταξή τους αυτή θα πρέπει να γίνεται με τρόπο που να μην είναι ηγεμονικός ή με βάση την λογική της πρωτοπορίας, αλλά θα πρέπει να επιδιώκει να είναι βοηθητικός για την κατάκτηση των στόχων που θέτει κάθε επιμέρους αγώνας σε αυτά τα πεδία, ενώ ταυτόχρονα να προσπαθεί να προωθήσει στο εσωτερικό τους τις αξίες και τις αρχές του αναρχισμού (αλληλεγγύη, αυτο-οργάνωση, οριζοντιότητα κλπ), αρχές και αξίες που ως αναρχικοί θεωρούμε ότι είναι έμφυτες και στους τρόπους που εμβρυακά οργανώνονται οι άνθρωποι όταν αποφασίζουν να αγωνιστούν.

Ο τρόπος δράσης του κάθε ενός μέλους ή ομάδας μελών της Ο.Κ. σε κάθε ένα κοινωνικό πεδίο δεν θα πρέπει είναι αποκομμένος από την γενικότερη στρατηγική και τις τακτικές της. Τα μέλη που συμμετέχουν σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό πεδίο/χώρο κοινωνικής ένταξης έχουν φυσικά την πρωτοβουλία στο κομμάτι της ανάλυσης της συγκεκριμένης κατάστασης και της παρουσίασης των προοπτικών στο πεδίο αυτό, των συμμαχιών και των τρόπων δράσης, αλλά η Ο.Κ. ως σύνολο οφείλει από την μία να συζητά και να ορίζει τα πλαίσια στα οποία θα κινηθούν και θα αγωνιστούν τα μέλη της και από την άλλη να τα βοηθάει, με θεωρητικό και πρακτικό τρόπο, στους αγώνες τους στο συγκεκριμένο πεδίο/χώρο ένταξης.

Επίσης καταλήξαμε πως, πέρα από την συμμετοχή των μελών της στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, η ομάδα σαν σύνολο θα πρέπει: Από την μία να αναπτύξει δική της στρατηγική και ατζέντα (έμφαση σε

συγκεκριμένα πεδία αγώνα, αναλόγως και της φυσικής μας ένταξης/συμμετοχής σε αυτά), την οποία να ακολουθεί όσο το δυνατόν πιο πιστά. Από την άλλη, να δώσει βάση στις συμμαχίες με άλλες ομάδες, κοντινές πολιτικά και θεωρητικά (ομάδες που ανήκουν στα πλαίσια του κοινωνικού αναρχισμού), προς την δημιουργία πιο μόνιμων συνεργασιών σε μια σειρά από θέματα και αγώνες που μπορούμε να έχουμε κοινή παρουσία. Άλλωστε, όπως αναφέρεται και παραπάνω, είναι κύρια μακροπρόθεσμη βλέψη της ομάδας η δημιουργία ενός δευτεροβάθμιου οργάνου, μιας μεγαλύτερης οργάνωσης η μορφή της οποίας θα διαμορφωθεί αναλόγως των συνθηκών και των συμφωνιών, με έμφαση στις όσο το δυνατόν πιο στενές πολιτικές συμφωνίες και την μάξιμουμ δυνατή οργανωτική ενότητα.

Ταυτόχρονα, δεν αποκλείεται σε καμία περίπτωση η σε επί μέρους τομείς συνεργασία με άλλες, λιγότερο κοντινές πολιτικά ομάδες, οι οποίες ασχολούνται με πολύ σημαντικούς αιτηματικούς-κοινωνικούς αγώνες (π.χ. στεγαστικό, μεταναστευτικό, ταξικό, αντιπολεμικό) με πολύ προωθητικό τρόπο, σε θεματικές που πιθανότητα να βρεθούν και στην πιο στενή ατζέντα της δικής μας ομάδας

Σε σχέση με τις ανοιχτές συνελεύσεις, οι οποίες αποτελούν τον συνήθη τρόπο δράσης του μισό-διαλυμένου αναρχικού χώρου, κοινός μας τόπος είναι πως δεν τις υποστηρίζουμε ως τρόπο οργάνωσης και κινητοποίησης, αλλά επίσης πως δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται όλες εξίσου αρνητικά. Αν και δεν προκρίνουμε αυτού του είδους την οργάνωση(;) σε μόνιμο επίπεδο και επιθυμούμε να δομήσουμε αυτές τις συνθήκες που θα την ξεπεράσουν, -θεωρώντας πως η προσήλωση των αναρχικών σε αυτές τις δομές για πολλά χρόνια αποτελεί παθογένεια- ωστόσο διαφάνηκε πως σε συγκεκριμένες περιστάσεις, τη δεδομένη χρονική συγκυρία που διανύουμε και στην κατάσταση που βρισκόμαστε ως κίνημα, οι αντανακλαστικές ανοιχτές συνελεύσεις επάνω σε συγκεκριμένες θεματικές και περιστατικά λειτούργησαν ως ο μοναδικός τρόπος για να υπάρξει μαζική παρουσία αναρχικών στον δρόμο και την κοινωνία. Στο επίπεδο αυτό και μόνο θα προκρίναμε την υπό προϋποθέσεις συμμετοχή μας σε τέτοιες διαδικασίες, καθώς όταν δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική προοπτική δράσης ή συντονισμού των οργανωμένων αναρχικών δυνάμεων, η πλήρης απουσία τους και από

αυτές τις διαδικασίες τις κάνει να στερούν ακόμη περισσότερο σε ποιότητα, ενώ αντίθετα, η συμμετοχή των οργανωμένων δυνάμεων σε αυτές, μπορεί να τις υποβοηθήσει. Ωστόσο θεωρούμε πως δεν υπάρχει πάντα η δυνατότητα να συντίθενται απόψεις οι οποίες είναι διαμετρικά αντίθετες, προκειμένου να βγει ένας κατώτατος μέσος όρος -και με αυτό το σκεπτικό θα πρέπει να λαμβάνει χώρα η παραμικρή μας συμμετοχή σε τέτοιες διαδικασίες.

Τρόπος Λήψης Αποφάσεων

Η Οριζόντια Κίνηση επιδιώκει να λειτουργεί με σύνθεση και ομοφωνία στις αποφάσεις της, κάτι που είναι κατανοητό πως θα δυσκολέψει σαν συνθήκη όσο η ομάδα θα μεγαλώνει σε αριθμό μελών. Σε περίπτωση διαφωνίας, το πρώτο επιθυμητό βήμα είναι συναίνεση των μειοψηφούντων διαφωνούντων και ως έσχατη λύση η λήψη απόφασης με πλειοψηφία (ψηφοφορία).

Ωστόσο, η τελευταία περίσταση δεν αφορά ζητήματα κάθε φύσης. Θέματα αξιακά και ιδεολογικά δεν μπορούν να αποφασίζονται πλειοψηφικά και η διαφωνία σε αυτά σημαίνει ρήξη με τις θέσεις της ομάδας. Το ίδιο αφορά τα κυριότερα ζητήματα που αφορούν την ευρύτερη στρατηγική της ομάδας, τα οποία είναι επιθυμητό να αποφασίζονται ομόφωνα ή μέσω σύνθεσης. Τα ζητήματα που μπορεί να χρησιμοποιηθεί η πλειοψηφική απόφαση είναι τα καθαρά πρακτικά και τα τακτικά (ο συγκεκριμένος τρόπος δράσης που θα χρησιμοποιήσει η ομάδα για να επιτύχει έναν στρατηγικό της στόχο, οι συγκεκριμένες μέθοδοι που θα χρησιμοποιηθούν σε μία δράση κ.ο.κ).

Σε περίπτωση διαφωνίας που θα επιφέρει την ύπαρξη μιας μειοψηφίας, αυτή επιτρέπεται να μην λάβει μέρος στην συγκεκριμένη δράση και η διαφωνία της πάντα καταγράφεται εσωτερικά. Σε περίπτωση δε που η πραγματοποίηση της απόφασης της πλειοψηφίας δεν αποφέρει τους επιθυμητούς καρπούς και τα αναμενόμενα αποτελέσματα, η μειοψηφία μπορεί να επαναφέρει την δική της πρόταση σε συζήτηση, η οποία θα εξεταστεί ξανά υπό νέο πρίσμα.

Ως Οριζόντια Κίνηση, εφόσον προσβλέπουμε στις μάξιμουμ δυνατές συμφωνίες των μελών μας και την πιο συμπαγή οργάνωση, κρατούμε επιφυλακτική στάση σχετικά με την ανοιχτή και επίσημη δημοσιοποίηση κάποιας διαφωνίας μέλους/μειοψηφίας ακόμη και υπό άλλη υπογραφή (σίγουρα δεν προβλέπεται η χρήση του ονόματος της οργάνωσης για κάτι τέτοιο), καθώς αυτό μπορεί να δημιουργήσει διαδικασίες ρήξης με την οργάνωση.

Ενώ κανένα από τα δυο παραπάνω σενάρια (η συμμετοχή σε μια δράση όπου υπάρχει διαφωνία και η μη δημοσίευση κάποιας διαφωνίας) δεν μπορεί να είναι εξαναγκαστικό, γενικά επιδιώκεται η διαμόρφωση συλλογικής κουλτούρας έναντι της ατομικής, με βάση την οποία το άτομο θα ιεραρχεί παραπάνω από την προσωπική διαφωνία το καλό της ομάδας, όπου αυτό φυσικά είναι εφικτό. Αυτό θα επιθυμούσαμε να οδηγήσει στην σύμπλευση ακόμη και των κατά περίπτωση διαφωνούντων με την τελική απόφαση της ομάδας και την συμμετοχή στις δράσεις αυτής, προκειμένου η ομάδα να μην αποδυναμωθεί.

Λειτουργία Συνελεύσεων

Η συμμετοχή στις τακτικές συνελεύσεις της ομάδας είναι πολύ σημαντική, καθώς η συνέλευση είναι ο μοναδικός τρόπος που έχουμε σαν αναρχικοί/ες για να αποφασίζουμε και να οργανωνόμαστε. Επιδιώκουμε η τακτική συνέλευση να διεξάγεται με το σύνολο των μελών της ομάδας. Αν αυτό δεν είναι εφικτό για αντικειμενικούς λόγους (εργασία, θέματα υγείας κλπ), η συνέλευση μπορεί να διεξαχθεί και με ευρεία πλειοψηφία. Για τα αρχικά στάδια της ομάδας και μέχρι την διεύρυνσή της, προκρίνουμε την απαρτία των μελών της συνέλευσης για την διεξαγωγή της. Μετά την αύξηση των μελών της ομάδας (σε σημείο που θα κριθεί), προκρίνεται η διεξαγωγή της συνέλευσης με το 80% τουλάχιστον των μελών της ομάδας.

Αν κάποιο μέλος απουσιάζει σε 2 (ή περισσότερες, αναλόγως) συνελεύσεις χωρίς κάποιον σημαντικό λόγο, η ομάδα προχωράει σε συζήτηση με το μέλος αυτό γύρω από τις προθέσεις του για την συνέχιση ή μη της συμμετοχής του σε αυτήν.

Στο πρακτικό κομμάτι, οι κύριες θεματικές της συνέλευσης πρέπει να ορίζονται σαφώς και με ακρίβεια από την προηγούμενη (πέραν των έκτακτων θεματικών που προκύπτουν στο ενδιάμεσο).

Σε γενικότερο πλαίσιο, ως Οριζόντια Κίνηση επιδιώκουμε η δράση μας να περιστρέφεται περισσότερο γύρω από ένα δημιουργικό-θετικό πλαίσιο (διαμόρφωση ατζέντας) παρά γύρω από ένα αντιδραστικό-απαντητικό (επικαιρότητα) ή τουλάχιστον επιδιώκουμε να μην απορροφηθούμε πλήρως από το δεύτερο βάζοντας στην άκρη το πρώτο. Έτσι, σύμφωνα με αυτό το σκεπτικό, η ομάδα πρέπει να αποφασίσει επάνω στην διαμόρφωση μιας ατζέντας θεμάτων, τα οποία θα αποτελούν την κύρια-μόνιμη ενασχόληση της ομάδας για ένα συγκεκριμένο-ορισμένο χρονικό διάστημα (μια χρονιά, ένα εξάμηνο κλπ).Επάνω στην ατζέντα αυτή θα γίνεται πιο διεξοδική και αναλυτική δουλειά και θα υπάρχει μια συνέχεια και ένα συγκεκριμένο σχέδιο δράσης. Τα επιμέρους θέματα της ατζέντας μπορούν να μοιραστούν σε ομάδες εργασίας, οι οποίες θα ασχολούνται κατά κύριο λόγο με την συγκεκριμένη θεματική στο πεδίο της έρευνας και σύνταξης κειμένων/προτάσεων και θα έχουν την υποχρέωση να παρουσιάζουν την δουλειά τους αυτή τακτικά προς ανάλυση, συζήτηση και συνδιαμόρφωση στην υπόλοιπη συνέλευση. Τα ζητήματα επικαιρότητας (έκτακτα-εκτός ατζέντας) πρέπει να ιεραρχούνται αναλόγως της βαρύτητάς τους την δεδομένη χρονική στιγμή αλλά και της οργανικής σχέσης της ομάδας (ως σύνολο ή ως μέλη της) με το συγκεκριμένο ζήτημα.

Κατά τα άλλα, στο γενικότερο πλαίσιο, η ομάδα επιδιώκει τα μέλη της να εμπλέκονται ενεργά στους χώρους της κοινωνικής τους ένταξης (π.χ. εργατικό-ταξικό/σωματεία, φοιτητικό/σχήματα και συλλόγους, συνελεύσεις γειτονιάς κ.οκ.) και η ίδια να τα βοηθάει σε αυτή τους την δράση. Έτσι, μια βασική λειτουργία της συνέλευσης θα πρέπει να είναι τα συγκεκριμένα μέλη να παρουσιάζουν μια αναφορά σε σχέση με την κατάσταση στο συγκεκριμένο πεδίο ένταξής τους (π.χ. την πιθανότητα φοιτητικού αγώνα, μια απεργία στον κλάδο ή τον χώρο εργασίας, ένας αγώνας που διεξάγεται σε κάποια γειτονιά που μένει ένα μέλος της ομάδας). Με βάση αυτό, αν υπάρχει η ανάγκη, θα πρέπει να δομείται

μια στρατηγική και να τίθενται τα πλαίσια δράσης που να μπορούν να βοηθήσουν τα μέλη που εμπλέκονται ενεργά στον συγκεκριμένο αγώνα.

Ένταξη στην ομάδα

Ένα άτομο μπορεί να ενταχθεί στην Οριζόντια Κίνηση καταρχήν αν πληρεί τις αντικειμενικές προϋποθέσεις που τίθενται μέσα από την πολιτική και ταξική μας ανάλυση (να μην είναι εξουσιαστής/εξουσιάστρια, καταπιεστής/τρια, αφεντικό, να μην φέρει συνειδητά ρατσιστικές και σεξιστικές ιδέες κλπ).

Η διαδικασία ένταξης ενός νέου μέλους ξεκινάει με την αρχική επαφή του ατόμου με την ομάδα. Αυτή η επαφή μπορεί να συμβεί μέσω διαπροσωπικών-κοινωνικών-πολιτικών σχέσεων με ένα μέλος της, ή λόγω επαφής με τα κείμενα και την δράση της ομάδας ή συμμετοχής σε κάποια από τις εκδηλώσεις της. Επάνω σε αυτό το τελευταίο κομμάτι, η ομάδα θα πρέπει να οργανώνει πολιτικά καφενεία/εκδηλώσεις/συζητήσεις μ θεματικές κυρίως γύρω από την ατζέντα της, που διακηρυγμένα να λειτουργούν και ως σημεία/περιστάσεις επαφής και προσέγγισης πιθανών νέων μελών. Η ομάδα οφείλει να έχει τυπωμένο και διαθέσιμο υλικό (κείμενο αυτοπαρουσίασης, καταστατικό, κείμενα θέσεων επάνω σε διάφορα ζητήματα με τα οποία ασχολείται) προκειμένου να προμηθεύει με αυτά τα πιθανά νέα μέλη που θα την προσεγγίσουν ή θα προσεγγίσει η ίδια. Επίσης, επιθυμητή είναι η παρουσία του παραπάνω υλικού και των δράσεων της ομάδας στο διαδίκτυο (social media, σελίδα).

Η διάρθρωση της συγκεκριμένης διαδικασίας ένταξης μετά την αρχική επαφή και την εκδήλωση ενδιαφέροντος του ατόμου είναι η εξής:

Α. Προμήθεια του ατόμου με το υλικό της ομάδας και μελέτη αυτού.

Β. “Πολιτική κουβέντα”-συνάντηση με μέλη της ομάδας, στα οποία θα έχει ανατεθεί η ευθύνη να έχουν μια αρχική κρίση για το άτομο αλλά

και να συζητήσουν μαζί του/της επιμέρους απορίες επάνω στο υλικό και τις θέσεις της ομάδας. Σε περίπτωση που το άτομο αποτελεί προσωπική κοινωνική επαφή μέλους της ομάδας, η αρχική αυτή συνάντηση θα πρέπει να πραγματοποιείται τουλάχιστον με ένα ακόμη μέλος που δεν έχει κάποια σημαντική διαπροσωπική σχέση με το υποψήφιο μέλος, για λόγους αντικειμενικότητας και διασφάλισης του πολιτικού χαρακτήρα της διαδικασίας έναντι του διαπροσωπικού.

Γ. Ακολουθούν 3 (περίπου) εβδομάδες συμμετοχής του ατόμου στις δράσεις της ομάδας και τις συνελεύσεις της. Κατά την διάρκεια αυτών των συνελεύσεων το άτομο μπορεί να εκφράζει γνώμη για τα ζητήματα που συζητιούνται (κυρίως όταν ζητάται η συμμετοχή, η γνώμη και η συμβολή του), ωστόσο η συμμετοχή του δεν έχει αποφασιστικό χαρακτήρα. Η διαδικασία αυτή είναι σημαντική από την μία για να εξοικειωθεί το άτομο με τις διαδικασίες της ομάδας, τον λόγο και την δράση, από την άλλη για να κρίνει με ασφάλεια η ίδια η ομάδα τον τρόπο σκέψης, τις ιδέες και την στάση του ατόμου. Πριν την ένταξή του, το άτομο δεν συμμετέχει επίσης σε συνελεύσεις που απαιτούν αυξημένα επίπεδα ασφαλείας (εκτός κι αν το εγγυάται απόλυτα κάποιο άτομο της συνέλευσης ή αποφασιστεί συλλογικά).

Δ. Μετά από αυτό το διάστημα η ομάδα προχωράει σε σύντομη/έκτακτη κλειστή διαδικασία χωρίς το υποψήφιο μέλος, στην οποία συζητάει τις εντυπώσεις και τα συμπεράσματά της από την μέχρι τότε συμμετοχή του ατόμου και εξετάζει την δυνατότητα πλήρους ένταξής του ή μη. Σε περίπτωση αβεβαιότητας, υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί παράταση της ενταξιακής διαδικασίας για μικρό χρονικό διάστημα προκειμένου να βγουν ασφαλέστερα συμπεράσματα.

Αποχώρηση/αποπομπή μελών

Παρακάτω παρουσιάζονται οι θέσεις της ομάδας σχετικά με το ζήτημα της αποχώρησης/αποπομπής μέλους της, χωρισμένες σε δυο άξονες: Α. Περιστατικά άμεσης αποπομπής λόγω κακοποιητικών/παραβιαστικών κλπ συμπεριφορών και διαχείριση αυτών από την ομάδα και Β. Διαδικασία αποχώρησης/αποπομπής για πολιτικούς λόγους.

Κακοποιητική/παραβιαστική/ακραία βίαιη συμπεριφορά

Άμεση αποχώρηση/αποπομπή μέλους μπορεί να συμβεί στην ακραία περίπτωση κάποιας παραβιαστικής/κακοποιητικής συμπεριφοράς ή βιαιοπραγίας προς τρίτο/α πρόσωπο/α. Η ομάδα ενημερώνεται για το(α) περιστατικό(α) και συζητάει σε έκτακτη διαδικασία χωρίς το μέλος, στο οποίο αργότερα επιτρέπει να εξηγηθεί/απολογηθεί. Μετά την απόφαση της αποπομπής, η περαιτέρω στάση της ομάδας αφορά τους εξής παράγοντες: Η βαρύτητα της πράξης (π.χ. να μην δεν είναι βιασμός ή ακραία κακοποίηση), αλλά και η στάση του ίδιου του ατόμου ως προς την πράξη του (αν έχει αναγνωρίσει την πράξη του ως λανθασμένη/βλαπτική ή όχι). Στην περίπτωση που η πράξη και η στάση του ατόμου εμπίπτουν στα αποδεκτά πλαίσια μεταμέλειας και επανόρθωσης, η ομάδα θεωρεί πως χρειάζεται να γίνει δουλειά μαζί του/της επάνω στην καλυτέρευση της συμπεριφοράς και την καταπολέμηση των στοιχείων αυτών που θα οδηγούσαν στο μέλλον σε επανάληψη τέτοιων περιστατικών από μεριάς του/της. Θεωρούμε πως η απλή αποπομπή ενός ατόμου από την ομάδα δεν επιλύει το ζήτημα ούτε και το καταπολεμά στην ρίζα του, απλά το μεταφέρει εκτός της ομάδας. Άλλωστε, μετά την απομάκρυνση από τις διαδικασίες, το άτομο μπορεί πιθανώς να συνεχίσει τις ίδιες βλαπτικές συμπεριφορές και έξω στην κοινωνία. Στόχος της ομάδας θα πρέπει να είναι να καταβληθεί προσπάθεια ώστε το άτομο αυτό να σταματήσει να είναι γενικότερα βλαπτικό. Για τον σκοπό αυτό μπορεί η συνέλευση να ορίσει κάποια άτομα (ή να το αναλάβουν εθελοντικά) που θα συζητήσουν και θα ζυμωθούν με αυτό το άτομο επάνω στην προβληματική συμπεριφορά του.

Προτεραιότητα σε τέτοια περιστατικά έχει πάντα το "θύμα"-αποδέκτης/τρια αυτής της συμπεριφοράς. Έτσι, οι παραπάνω ενέργειες θα πρέπει να βρίσκονται σε διαλεκτική σχέση και με το άτομο που δέχθηκε την κακοποιητική/παραβιαστική κλπ συμπεριφορά, προκειμένου να ορίσει και το ίδιο τα όρια της ενδεχόμενης πολιτικής/κοινωνικής συνύπαρξης με τον θύτη, αλλά και το ενδεχόμενο μελλοντικής επανένταξης στις κινηματικές διαδικασίες (όπου αυτό είναι θεμιτό και δυνατό). Για να εκπληρωθεί αυτός ο σκοπός η ομάδα θα πρέπει να επιδιώξει να έρθει σε επικοινωνία με το άτομο που έχει

δεχθεί την βλαπτική συμπεριφορά από το (πρώην) μέλος της, προκειμένου να καταλάβει το μέγεθος του προβλήματος και να ορίσει τις ανάλογες διαδικασίες. Αυτό μπορεί να συμβεί είτε άμεσα (να έρθει το άτομο στην συνέλευση -φυσικά χωρίς καμία κοινή παρουσία με τον θύτη), είτε αν αυτό δεν είναι δυνατό, μέσω κινηματικών δομών (π.χ. συνελεύσεις γυναικών-φεμινιστικές ομάδες).

Αναλόγως της βαρύτητας και της πολυπλοκότητας του ζητήματος, η ομάδα ενδεχομένως να χρειαστεί να διακόψει τις υπόλοιπες λειτουργίες της για κάποιο διάστημα, προκειμένου να διαχειριστεί το ζήτημα αυτό, κάτι που πρέπει να κριθεί ανά περίπτωση. Όποια κι αν είναι η απόφαση σχετικά με αυτό, η ομάδα πρέπει να σηκώσει την πολιτική ευθύνη της ενημέρωσης του υπόλοιπου κινήματος γύρω από τις διαδικασίες και τις αποφάσεις που πάρθηκαν.

Σε περιστάσεις που είναι περίπλοκες και όχι εντελώς ξεκάθαρες, όπου δεν μπορεί να υπάρξει ομοφωνία στο αν η πράξη του μέλους είναι τόσο σοβαρή που να χρίζει αυτόματης απομάκρυνσης, η αποχώρηση του ατόμου μπορεί να τεθεί σε ψηφοφορία.

Διαφωνία/ρήξη με τις θέσεις και τις αξίες της ομάδας/αποχώρηση-αποπομπή για πολιτικούς λόγους.

Μια ακόμη περίσταση που μπορεί να οδηγήσει στην αποχώρηση/αποπομπή μέλους της ομάδας είναι η διαφωνία ή η ρήξη με τις θέσεις και τις αξίες της ομάδας, είτε σε πολιτικό-ιδεολογικό, είτε στρατηγικό, τακτικό και πρακτικό επίπεδο.

Μια περίπτωση μπορεί να είναι η οικειοθελής αποχώρηση του μέλους με δική του/της πρωτοβουλία, εφόσον έχει διαμορφώσει διαφορετικές θέσεις από την ομάδα στα παραπάνω ζητήματα. Σε αυτή την περίπτωση η ομάδα επιδιώκει μεν να ακούσει τις διαφωνίες του μέλους της και να τις συζητήσει μαζί του/της σε πολιτικό επίπεδο, αλλά αν οι διαφωνίες δεν μπορούν να γεφυρωθούν ή είναι πολύ μεγάλες, δεν υπάρχει δυνατότητα συμπόρευσης και το άτομο αποχωρεί από την ομάδα.

Παρόμοια είναι και η διαδικασία κατά την οποία γίνεται αντιληπτό

(συλλογικά ή από μέλος/η της οργάνωσης) πως ένα μέλος έχει διαμορφώσει θέσεις, αξίες ή συμπεριφορά/πρακτικές που δεν συνάδουν με αυτές της ομάδας, χωρίς όμως το ίδιο το μέλος να έχει θέσει αυτούς τους προβληματισμούς προς συζήτηση ή να έχει ανακοινώσει την θέλησή του/της να αποχωρήσει από την οργάνωση για αυτούς τους λόγους. Σε αυτή την περίπτωση το θέμα έρχεται προς συζήτηση στην συνέλευση από ένα ή περισσότερα μέλη και εξετάζονται συλλογικά τα στοιχεία αυτά που αποδεικνύουν τους ισχυρισμούς. Γίνεται κουβέντα μαζί με το άτομο σχετικά με τις θέσεις του και την στάση του, συγκριτικά και με τις αξίες της ομάδας, ,προκειμένου να γίνει απολύτως κατανοητό το ζήτημα και η διαφωνία.

Αν η διαφοροποίηση του ατόμου έχει να κάνει με τις κεντρικές πολιτικές θέσεις και αξίες της ομάδας, όπως αυτές αποτυπώνονται στο καταστατικό της, στην δράση και τον λόγο της, τότε είναι κατανοητό πως το άτομο δεν μπορεί να συνεχίσει να συμμετέχει σε αυτήν. Αν η απόκλιση αφορά λιγότερα σημαντικά ζητήματα (πρακτικά, συμπεριφορικά), τότε υπάρχει μεγαλύτερη δυνατότητα συζήτησης και συνδιαμόρφωσης,

Η ύπαρξη του καταστατικού της ομάδας, όπου αποτυπώνονται οι κοινές πολιτικές θέσεις, στρατηγικές και τρόποι λειτουργίας της, χρησιμεύει σαν σηματοδότης για την διαχείριση τέτοιων διαφωνιών -χωρίς αυτό να σημαίνει πως το καταστατικό δεν μπορεί να μεταβληθεί μετά από συλλογική συμφωνία των μελών της. Η ομάδα δεν προκρίνει την διαδικασία της “με το στανιό” συνδιαμόρφωσης κοινών θέσεων και “μέσων όρων” ανάμεσα σε απόψεις που δεν μπορούν στην πραγματικότητα να γεφυρωθούν ή που καταλήγουν σε πολύ βασικές κοινές συμφωνίες, μακριά από αυτές που ισχύουν στο καταστατικό της.

Αν κριθεί απαραίτητο (αναλόγως και της βαρύτητας του ζητήματος) μπορεί να πραγματοποιηθεί διαδικασία χωρίς το συγκεκριμένο μέλος, προκειμένου η ομάδα να συζητήσει επάνω στο μέγεθος του ζητήματος και να προταθούν εναλλακτικές. Αν γίνει κατανοητό πως δεν υπάρχει δυνατότητα σύμπλευσης του τόμου με την ομάδα, τότε η αποχώρηση/αποπομπή είναι η προτιμότερη λύση. Σαν εναλλακτική, υπάρχει η δυνατότητα το άτομο να παραμείνει στην “περιφέρεια” της

ομάδας (χωρίς αποφασιστικό χαρακτήρα ή συμμετοχή στις διαδικασίες της) μέχρι να κριθεί και από τις δυο μεριές αν είναι δυνατή η επανένταξή του/της ή όχι. Σημαντικός παράγοντας σε όλη την παραπάνω διαδικασία είναι και πάλι η στάση του ίδιου του μέλους τον οποίο αφορά το ζήτημα: Αν έχει αντιληφθεί ότι έχει αποκλίνει από τις θέσεις και τις αξίες της ομάδας και αν είναι διατεθειμένος/η να επανέλθει σε αυτές.

Επιπλέον παράμετροι - σκέψεις

Δεν είναι απίθανο κάποιο μέλος της ομάδας να αποφασίσει να αποχωρήσει για μη-πολιτικούς, προσωπικούς λόγους που έχουν να κάνουν με ζητήματα καθημερινότητας, εργασίας, διαθέσιμου χρόνου κ.α.. Κάτι τέτοιο είναι αναπόφευκτο να συμβεί και είναι πρακτικά αδύνατο να αποτραπεί καθολικά, ωστόσο είναι κρίσιμο η ομάδα να μπορεί να ανακαλύψει τους τρόπους που θα συμπεριλάβουν ακόμη και αυτά τα άτομα στις διαδικασίες της, ως έναν βαθμό τουλάχιστον, αρκεί φυσικά να υπάρχει θέληση για κάτι τέτοιο και από τα ίδια τα άτομα που θα βρεθούν σε αυτή την συνθήκη.

Η δυνατότητα ύπαρξης περιφερειακών μελών προβλέπεται από την ομάδα και αφορά άτομα που δεν θα έχουν τις ίδιες ευθύνες και υποχρεώσεις με τα μέλη (συμμετοχή στις διαδικασίες και τις δράσεις), αλλά ούτε και ίσα “δικαιώματα”, δηλαδή ίσο λόγο και άποψη στην λήψη των αποφάσεων, την διαμόρφωση των θέσεων και της δράσης της ομάδας.

Τέλος, η ομάδα θεωρεί πως η διαμόρφωση μιας κοινής αγωνιστικής κουλτούρας, ηθικής και αξιών, καθώς και ενός κοινού κώδικα συμπεριφοράς ανάμεσα στα μέλη της, που να συνάδουν με τις αρχές του αναρχισμού, είναι σημαντικό βήμα στην αποτροπή δυσάρεστων περιστατικών τόσο στο εσωτερικό της, όσο και προς τα έξω, ενώ θα συμβάλει και στην ομαλή διαχείρισή τους όταν και αν συμβούν.

Τι είναι το καταστατικό και ως τι πρέπει να εκλαμβάνεται

Οι παραπάνω θέσεις αποτελούν το καταστατικό της ομάδας Οριζόντια Κίνηση – Για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό. Οι θέσεις αυτές πρέπει να γίνουν αποδεκτές από κάθε ένα μέλος, το οποίο οφείλει να μπορεί να τις αναπαράγει, να τις εφαρμόζει και να τις υπερασπίζεται ανά πάσα στιγμή στην δημόσια σφαίρα. Αποτελούν προϊόν πολύμηνων συζητήσεων κατά την διαδικασία της διαμόρφωσης της ομάδας μας, μιας διαδικασίας που επιλέχτηκε εξαρχής και συνειδητά να γίνει εις βάθος, παρά τη χρονοβόρα φύση μιας τέτοιας επιλογής, ώστε να παραχθούν και να αποτυπωθούν με σαφήνεια οι μάξιμουμ δυνατές συμφωνίες, πριν την αφετηρία της κοινής, οργανωμένης, συλλογικής μας δράσης.

Το καταστατικό δεν αποτελεί "ιερή βίβλο", υπό την έννοια ότι δεν μπορεί ποτέ να μεταβληθεί, ότι είναι μια απόλυτα ολοκληρωμένη διαδικασία και ότι έχει όλες τις απαντήσεις για όλα τα ζητήματα. Αντίθετα, καλείται να βρει την ολοκλήρωσή του, τις προσθήκες και τις μετατροπές του μέσω της μεταφοράς των κοινών θεωρητικών μας θέσεων και αντιλήψεων στην δράση και την πράξη, την τριβή με την καθημερινή πάλη και να συμβάλει έτσι στην δόμηση μιας ευρύτερης ενιαίας στρατηγικής αγώνα. Ωστόσο, είναι σαφές πως στην κάθε μια δεδομένη χρονική στιγμή, τα μέλη της ομάδας οφείλουν να δρουν ως εκπρόσωποί της με βάση τις κοινά κατατεθειμένες καταστατικές αρχές.

Email : orizontiakinisi@anche.no

Facebook: "Οριζόντια Κίνηση - για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό"